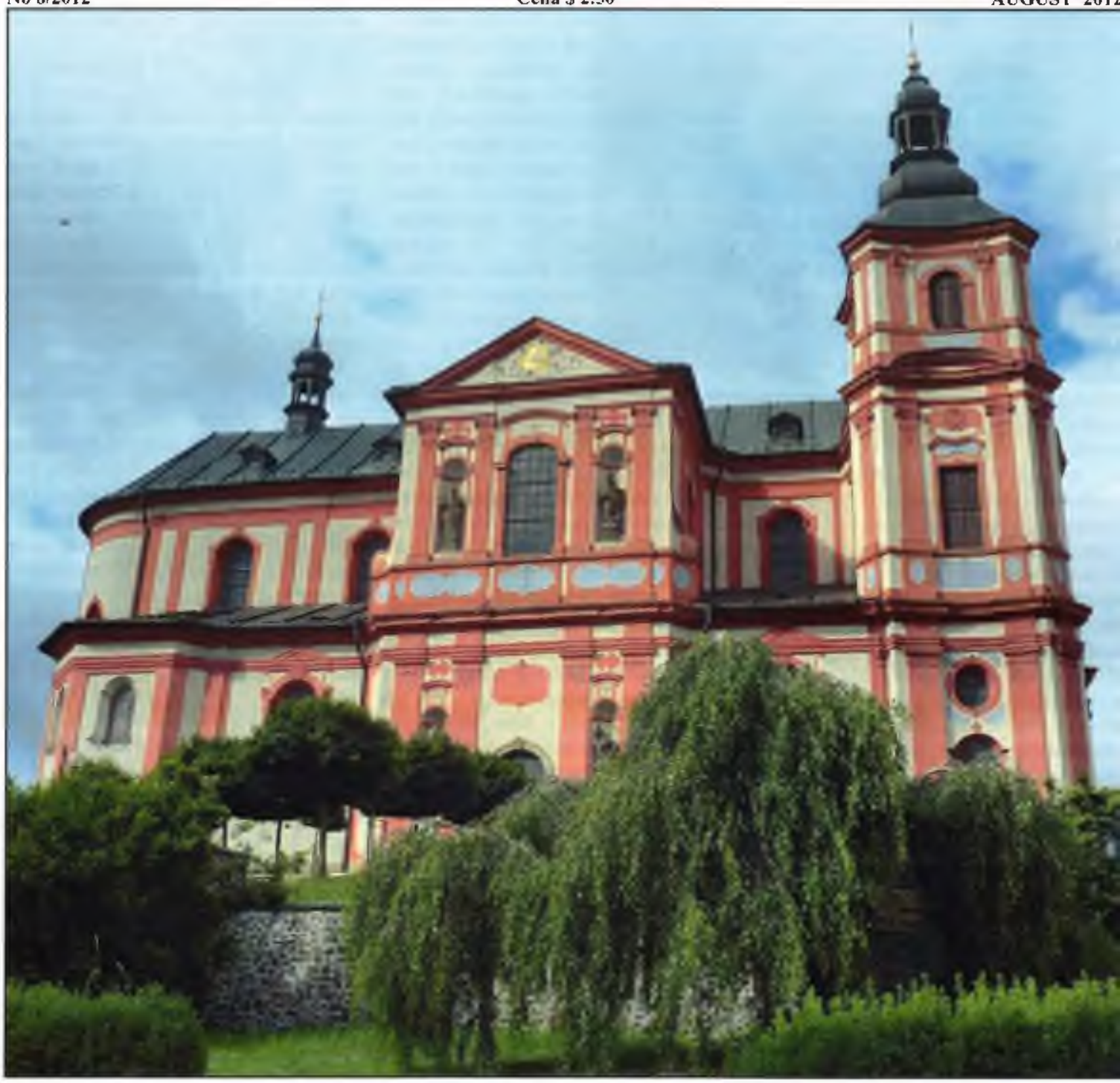
HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 8/2012 Cena $ 2.50 AUGUST 2012

Chrám Nanebevzetí Panny Marie v Přešticích

Dvacet kilometrů jihozápadně od Plzně se nachází městečko Přeštice a v něm chrám Nanebevzetí Panny Marie, pozdně barokní skvost, který na českém venkově nemá svojí velikostí obdoby, pokud pomineme klášterní stavby. Roku 1750 jej začal stavět věhlasný architekt Kilián Ignác Dientzenhofer. Nakonec se stavba vlivem různých okolností protáhla na 25 let a vystřídali se zde celkem čtyři architekti František Ignác Prée, Anselmo Luragho a Antonín Haffenecker. Provizorním zastřešením věží stavbu zakončil až Antonín Hafenecker, který mimo jiné stavěl i Stavovské divadlo v Praze. Zastřešení věží dostalo současnou podobu až v roce 1996.

Přeštický chrám je skutečně impozantní. Jeho délka je 55,55 m, šířka trojlodní svatyně je 28,60 m, výška věží byla zvýšena z původních 32 m na 52 m k vrcholu kříže. Nad portálem mezi oběma věžemi je kamenné sousoší Bolestné Matky Přeštické a železný pozlacený benediktinský kříž. Ve výklencích fasády přikloněné k městu jsou pískovcové sochy v nadživotní velikosti: nahoře sv. Patrik a sv. Bonifác, dole sv. Vojtěch a sv. Prokop. V rámci rekonstrukce byla upravena i okolní zeleň a bylo instalováno noční nasvícení chrámu.

Interiéru chrámu dominuje hlavní oltář s obrazem Nanebevzetí Panny Marie od malíře Josefa Joachyma Redlmayera z let 1773–1774. Nad svatostánkem je umístěn milostný obraz Bolestné Matky Přeštické. Na klenbě presbytáře je freska s námětem Nanebevzetí od Jana Preislera z roku 1898. Nad kazatelnou je dřevěná socha Krista učitele. V kapli sv. Barbory je gotická dřevěná socha Panny Marie z r. 1480. Varhany, zhotovené v létech 1838–1839, pochází z dílny mistra Františka Guta z Čisté u Rakovníka. Na severní věži kostela jsou čtyři zvony, z nichž nejstarší nese letopočet 1438.

Nejvýznamější památkou přeštického chrámu je milostný obraz Panny Marie známý pod názvem Přeštická Pieta nebo také Přeštická Divotvůrkyně. Je to olejomalba o rozměrech 34,5 x 45,7 cm. Vše začalo tak, že jeden z tisků obrazu Piety, jehož originál byl umístěn v kostele sv. Michala v Praze, se koncem 17. století dostal do rodiny jednoho z přeštických měšťanů Jakuba Hoffmeistera. Paní domu si obrázek velmi oblíbila a nakonec si podle této grafické předlohy nechala namalovat velký obraz. Autorem byl malíř Matěj Pazourek z nedalekých Dobřan. Rodina měla tento obraz umístěn na čestném místě a projevovala mu zvláštní úctu. V roce 1700 při cestě do Říma našla útočiště v domě u manželů Hoffmeisterových poutnice Ludmila Berrová. Při nočních modlitbách před zmíněným obrazem Bolestné Panny Marie zpozorovala na obraze množství krůpějí potu. Hoffmeisterovi, které o tom zpravila, se však rozhodli tuto událost utajit. Na obraze se však různé změny projevovovaly dál. Byly to stékající slzy, pocení, mrtvý Kristus otevíral a zavíral oči, objevovala se neobvyklá záře. Rodina tyto jevy tajila celých deset let, ale nakonec obraz 28.října 1710 darovala přeštickému kostelu, který tehdy spravovali benediktini z nedalekých Kladrub. Obraz se zázračně projevoval i v kostele a benediktini proto iniciovali dvojí církevní vyšetřování těchto událostí. Po provedeném zkoumání biskupskou konzistoří byl obraz 27.dubna 1711 uznán za zázračný a bylo povoleno jeho veřejné vystavení. Kromě toho, že se malba zvláštně proměňovala docházelo také k mnohým uzdravením. Obraz byl umístěn na hlavní oltář, kde byl zasazen do nádherného stříbrného a bohatě zdobeného rámu s paprsky, s korunami na hlavě Panny Marie a Pána Ježíše a na spodním okraji se srdcem Panny Marie, jež protíná sedm mečů na znamení jejích sedmi bolestí. Pověst o zázračných schopnostech obrazu se roznesla po celých Čechách, takže k němu brzy začaly proudit davy poutníků. Podle některých pramenů přišlo do Přeštic až 100 tisíc poutníků za rok. Zázraky, které Panna Maria Přeštická vykonala byly v letech 1711–1776 zaznamenávány do speciální rukopisné Knihy zázraků, v níž se lze dopočítat celkem 324 zázračných uzdravení či pomoci v nouzi, ale podle dalších svědectví bylo takových událostí mnohem více, jichž se dostalo členům všech vrstev společnosti od šlechticů po prosté poddané, z blízka i z míst, kde dosud o Přešticích ani neslyšeli. Oltář s obrazem Panny Marie Přeštické byl ve starém kostele doslova zavalen votivními dary a tabulkami znázorňujícími či popisujícími ten který konkrétní zázrak. Takovému náporu nemohl původní kostel postačovat, a proto se roku 1750 začal stavět kostel nový.

Již během 18. století vzniklo několik kopií zázračného obrazu. Dnes se v chrámu nachází celkem tři, z nichž ta nejstarší je zasazena do stříbrného tepaného štítu, který byl zhotoven v roce 1712 v Augsburgu. V současné době všechny obrazy procházejí restaurováním. Při snímání originálu zázračného obrazu došlo k překvapivému zjištění. Z rubu byl k tomuto obrazu připevněn další obraz, který zachycoval proměny originálu v době zázračných událostí.

Přeštická poutní sláva, završená dostavbou dnešního monumentálního chrámu, byla poprvé přerušena zákazem poutí, bratrstev a nakonec zrušením kladrubského kláštera i přeštického proboštství císařem Josefem II. roku 1785. V 19. století byla obnovena procesí obrazem Přeštické Divotvůrkyně, vedená z kostela k domu čp. 112 na náměstí, kde měl u manželů Hoffmeisterových cl obraz své první útočiště. Tato tradice zahájená už prvním takovým procesím konaným rovněž před 300 lety 26.května 1711, trvala až do poloviny pa desátých let minulého století, kdy byl díky komunistickému režimu opět za kázána.

Dnes chrám Nanebevzetí Panny Mari je opravený a září v nové kráse a úcta Přeštické Divotvůrkyni se obnovuje.

Foto na titulní straně:
Chrám Nanebevzetí Panny Marie v Přešticích u Plzně

Nastokrát buď pozdravena

Bolestná Panna Maria
Přeštická Divotvůrkyně

Nastokrát buď pozdravena,
ó Matičko nebeská,
natisíckrát zvelebena,
Královno archandělská!
Ty jsi naše milá Matka,
Tys naše naděje všecka,
neb Ty jsi ten Jesse kořen,
Maria, krásná Ester.

Ohlédáš se na vše strany,
ó Matičko nebeská,
vzbuzuješ k sobě křesťany,
Královno archandělská.
Ty jsi naše milá Matka, ...

Každého chceš vyslyšeti,
ó Matičko nebeská,
kdo chce Tebe věrně ctíti,
Královno archandělská.
Ty jsi naše milá Matka, ...

Přicházejí k Tobě chromí,
ó Matičko nebeská,
němí, hluší, nevidomí,
Královno archandělská.
Ty jsi naše milá Matka, ...

Ty nemocné uzdravuješ,
ó Matičko nebeská,
jazyk němých rozvazuješ,
Královno archandělská.
Ty jsi naše milá Matka, ...

Ty jsi nad slunce jasnější,
ó Matičko nebeská,
nad měsíc, hvězdy světlejší,
Královno archandělská.
Ty jsi naše milá Matka, ...

Posilni nás, putující,
ó Matičko nebeská,
občerstvi nás klesající,
Královno archandělská.
Ty jsi naše milá Matka, ...

Jiné naděje nemáme,
ó Matičko nebeská,
Tebe za patronku máme,
Královno archandělská.
Ty jsi naše milá Matka, ...

Vyvoď z očí slzí pramen,
ó Matičko nebeská,
upřímnosti, lásky plamen,
Královno archandělská.
Ty jsi naše milá Matka, ...

Pán Ježíš budiž pochválen,
ó Matičko nebeská,
až na věky věkův, amen.
Královno archandělská.
Ty jsi naše milá Matka, ...

Cyrilometodějský kancionál č. 210

LITURGICKÁ ČTENÍ

20. neděle v mezidobí - 19.srpna 2012

1. ČTENÍ - Př 9, 1-6

Čtení z knihy Přísloví.

Moudrost si zbudovala palác, opřela jej o sedm sloupů. Pobila dobytek, smísila víno, připravila také svůj stůl. Poslala své služebnice volat z vyvýšenin města: Kdo je nezkušený, ať sem přijde, kdo je bez rozvahy, toho chci učit. Pojďte, můj pokrm jezte, víno, mnou nalité pijte! Nechte dětinství, a budete žít, po cestě poznání choďte!

2. ČTENÍ - Ef 5, 15-20

Čtení z listu svatého Pavla Efesanům.

Dávejte dobrý pozor, bratři, jak se máte chovat, ne jako nemoudří, ale jako moudří; dobře využívejte času, protože žijeme ve zlých dobách. Nechovejte se tedy nerozumně, ale mějte na mysli, co je vůle Páně. Neopíjejte se vínem, vede to jen k výstřednostem, ale dejte se naplnit Duchem. Když mezi sebou mluvíte, užívejte slov ze žalmů, chvalozpěvů a duchovních písní; ze srdce zpívejte a hrejte Pánu. Děkujte stále Bohu Otci za všechno ve jménu našeho Pána Ježíše Krista.

EVANGELIUM - Jan 6, 51-59

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl zástupům: „Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa." Židé se mezi sebou přeli a říkali: „Jak nám tento člověk může dát jíst svoje tělo?" Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám: Když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný, a já ho vzkřísím v poslední den. Vždyť mé tělo je skutečný pokrm a má krev je skutečný nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Jako mne poslal živý Otec a já žiji z Otce, tak i ten, kdo jí mne, bude žít ze mne. To je ten chléb, který sestoupil z nebe; ne takový, jaký jedli otcové, a umřeli. Kdo jí tento chléb, bude žít navěky."

21. neděle v mezidobí - 26.srpna 2012

1. ČTENÍ - Joz 24, 1-2a. 15-17. 18b

Čtení z knihy Jozue.

Jozue shromáždil všechny kmeny Izraele do Sichemu a svolal přední muže Izraele, jeho náčelníky, soudce a písaře. Když předstoupili před Boha, řekl Jozue všemu lidu: „Jestliže se vám nelíbí sloužit Hospodinu, vyvolte si dnes, komu chcete sloužit: zda bohům, kterým sloužili vaši předkové za řekou Eufratem, či bohům Amoritů, v jejichž zemi přebýváte. Já však a má rodina budeme sloužit Hospodinu!" Lid odpověděl: „Daleko ať je od nás myšlenka, že bychom opustili Hospodina a sloužili cizím bohům. Vždyť Hospodin je náš Bůh. On vyvedl nás a naše otce z egyptské země, z domu otroctví, a udělal před našima očima tyto veliké divy a chránil nás po celé cestě, kterou jsme šli, a mezi všemi národy jejichž středem jsme procházeli. I my chceme sloužit Hospodinu neboť je náš Bůh!"

2. ČTENÍ - Ef 5, 21-32

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Podřizujte se jeden druhému z úcty ke Kristu. Ženy at jsou podřízeny svým mužům, jako kdyby to byl sám Pán. Muž je totiž hlavou ženy, podobně jako je Kristus hlavou církve, sám spasitel svého tajemného těla. Jako je církev podřízena Kristu, tak ženy mají být svým mužům podřízeny ve všem. Muži, každý z vás ať miluje svou ženu, jako Kristus miloval církev a vydal sám sebe za ni, aby ji posvětil a očistil koupelí ve vodě a slovem. Tím s chtěl církev připravit slavnou, bez poskvrny, vrásky nebo něčeho takového, aby byla svatá a bez vady. Tak také muž má mít svou ženu rád jako vlastní tělo. Kdo má svou ženu rád, projevuje tím lásku sám sobě. Nikdo přece nemá v nenávisti vlastní tělo, ale dává mu jíst a přeje mu. Tak i Kristus jedná s církví, protože jsme údy jeho těla. 'Proto opustí člověk otce i matku a připojí se k sv manželce, a ze dvou se stane jen jeden člověk.' Toto tajemství je veliké; mám na mysli vztah Krista a církve.

EVANGELIUM - Jan 6, 60-69

Slova svatého evangelia podle Jana.

Mnozí z Ježíšových učedníků řekli: „To je tvrdá řeč! Kdopak t má poslouchat?" Ježíš věděl sám od sebe, že jeho učedníci na t reptají, a proto jim řekl: „Nad tím se pohoršujete? Co teprve, a uvidíte Syna člověka, jak vystupuje tam, kde byl dříve? Co dáv život, je duch, tělo nic neznamená. Slova, která jsem vám mluvil jsou duch a jsou život. Ale jsou mezi vámi někteří, kdo nevěří." Ježíš totiž věděl od začátku, kdo jsou ti, kdo nevěří, a kdo je ten který ho zradí. A dodal: „Proto jsem vám říkal, že nikdo ke mn nemůže přijít, není-li mu to dáno od Otce." Proto mnoho z jeh učedníků odešlo a už s ním nechodili. Ježíš tedy řekl Dvanácti: „ vy chcete odejít?" Šimon Petr mu odpověděl: „Pane, ke kom půjdeme? Ty máš slova věčného života, a my jsme uvěřili a po znali, že ty jsi ten Svatý Boží!"

22. neděle v mezidobí - 2.září 2012

1. ČTENÍ - Dt 4,1-2. 6-8

Čtení z páté knihy Mojžíšovy.

Mojžíš řekl lidu toto: „Nyní, Izraeli, poslouchej nařízení a usta novení, která vás učím zachovávat, abyste žili a šli obsadit zemi kterou vám chce dát Hospodin, Bůh vašich otců. Nic nepřidáte k tomu, co vám přikazuji, a nic z toho neuberete, ale budete zacho vávat příkazy Hospodina, svého Boha, které já vám přikazuji Zachovávejte je a plňte, neboť tak budete v očích národů moudří rozumní: uslyší o všech těchto nařízeních a řeknou: Skutečně mou drý a rozumný je tento velký národ! Neboť kde je tak velký národ jemuž by byli bohové tak blízko, jako je Hospodin, náš Bůh, kdy koli ho vzýváme. A kde je tak velký národ, který by měl sprave dlivá nařízení a ustanovení, jako je celé toto zákonodárství, které j vám dnes prohlašuji!"

2. ČTENÍ - Jak 1, 17-18. 21b-22. 27

Čtení z listu svatého apoštola Jakuba.

Bratři moji nejmilejší! Každý dobrý úděl, každý dokonalý dar přichází shora, sestupuje od Otce světel, u něhož není změna ani ztemnění, jaké je působeno u hvězd otáčením. On rozhodl, že nám dá život slovem pravdy, abychom byli jako prvotiny ze všeho, co stvořil. Buďte vnímaví pro slovo, které do vás bylo vloženo jako semeno a může zachránit vaši duši. To slovo však musíte uvádět ve skutek, a ne abyste ho jenom poslouchali. To byste klamali sami sebe. Zbožnost ryzí a bezvadná před Bohem a Otcem je toto: ujímat se sirotků a vdov v jejich tísni a uchovat se neposkvrněný od světa.

EVANGELIUM - Mk 7, 1-8. 14-15. 21-23

Slova svatého evangelia podle Marka.

Kolem Ježíše se shromáždili farizeové a někteří z učitelů Zákona, kteří přišli do Jeruzaléma. Všimli si, že někteří z jeho učedníků jedí rukama obřadně nečistýma, to je neumytýma. Farizeové totiž a všichni židé se drží podání předků a nejedí, dokud si pečlivě neumyjí ruce; po návratu z trhů nejedí, dokud se celí neopláchnou; a je mnoho jiného, co přejali a čeho se drží: omývání pohárů, džbánů, měděných nádob a lehátek. Proto se ho farizeové a učitelé Zákona ptali: „Proč se tvoji učedníci nechovají podle podání předků, ale jedí obřadně nečistýma rukama?“ Odpověděl jim: „Pokrytci! Dobře to o vás předpověděl Izaiáš, jak je psáno: Tento lid mě uctívá rty, ale jejich srdce je daleko ode mě. Nadarmo mě však uctívají, když učí naukám, které jsou lidskými ustanoveními.' Opustili jste přikázání Boží a držíte se podání lidského.“ Ježíš zase k sobě přivolal zástup a řekl jim: „Slyšte mě, všichni, a pochopte! Člověka nemůže poskvrnit nic, co do něho vchází zvenčí, ale co vychází z člověka, to ho poskvrňuje. Z nitra totiž, ze srdce lidí, vycházejí špatné myšlenky, smilství, krádeže, vraždy, cizoložství, lakota, zloba, lest, prostopášnost, závist, urážky, pýcha, nerozumnost. Všechno to zlé vychází z nitra a člověka poskvrňuje.“

23. neděle v mezidobí - 9.září 2012

1. ČTENÍ - Iz 35, 4-7a

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Řekněte malomyslným: „Vzmužte se, nebojte se! Hle, Bůh váš přináší odvetu, odplatu božskou! On sám přijde a spasí vás!“ Tehdy se otevřou oči slepých, odemknou se uši hluchých. Tu poskočí chromý jak jelen a zaplesá jazyk němého, neboť na stepi vyprýští vody, potoky na poušti. Vyprahlá země se změní v rybník a žíznivá půda v prameny vod.

2. ČTENÍ - Jak 2, 1-5

Čtení z listu svatého apoštola Jakuba.

Moji bratři, s vírou v našeho božského Pána Ježíše Krista nesmíte spojovat stranictví k lidem. Když k vám do shromáždění vejde muž se zlatými prsteny na rukou, ve skvělém oděvu, a vejde také chudák v obnošených šatech, vy jste samá pozornost k tomu, který je nádherně oblečen, a řeknete mu: „Prosím, posaď se tady na čestné místo.“ Ale tomu chuďasovi řeknete: „Ty stůj tamhle“ nebo „Sedni si tady u mých nohou.“ Neděláte tak rozdíly navzájem mezi sebou, nestáváte se soudci podle špatných zásad? Poslyšte, moji milovaní bratři! Což nevyvolil Bůh právě chudé v očích světa, aby byli skrze víru bohatí a dědici Království, které slíbil těm, kdo ho milují?

EVANGELIUM - Mk 7, 31-37

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš odešel z tyrského kraje a šel přes Sidón územím Desetiměstí ke Galilejskému moři. Přivedli k němu hluchoněmého a prosili ho, aby na něho vložil ruku. Vzal ho stranou od zástupu, vložil mu prsty do uší, dotkl se slinou jeho jazyka, vzhlédl s povzdechem k nebi a řekl: „Effatha!“, to znamená: „Otevři se!“ A hned se mu otevřel sluch, rozvázal se mu jazyk a mluvil správně. Ježíš jim pak přikázal, aby o tom nikomu neříkali. Čím více však jim to přikazoval, tím více to rozhlašovali. Byli celí užaslí a říkali: „Dobře všechno udělal, i hluchým dává sluch, i němým řeč!“

Česká Misie v Chicagu

Vás srdečně zve do Lisle na pouť

k Panně Marii

v neděli 22.srpna 2012

v areálu Benediktinské univerzity a opatství sv. Prokopa.

Ve 2.00 hodiny odpoledne

bude na klášterním hřbitově slavnostní mše svatá ke cti Panny Marie, po mši svaté se pomodlíme za zemřelé kněze a řeholníky českého původu a pak bude následovat průvod k soše Panny Marie, kde bude závěrečná pobožnost.

Touto poutí navazujeme na starou tradici národních poutí k Panně Marii v Exilu do Lisle.

Přijďte v hojném počtu a pozvěte své přátele a známé!

Bližší informace podá Mons.Dušan Hladík

Tel. (708) 255 - 5117 Mobil (708) 533 – 1050

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 31.července 2012

Politické události

ČSSD vyvolala další hlasování o nedůvěře vládě kvůli setrvání Kalouska v kabinetu

Čtvrtý pokus o vyslovení nedůvěry vládě přežil minulý týden kabinet Petra Nečase. Potřebných 101 hlasů však opozice 18.července nedosáhla. Hlavním důvodem žádosti sociální demokracie bylo podle předsedy strany Bohuslava Sobotky chování ministra financí Miroslava Kalouska (TOP 09) ve spojení s ostře sledovanou kauzou nákupu letounů CASA pro armádu a obavy z možného ovlivňování vyšetřování případu. Po nevydařeném pokusu premiér glosoval snahu ČSSD jako „teatrální gesto". Sociální demokracie totiž nemá ani dohromady s komunisty a dalšími nezařazenými sílu na to, aby vládě nedůvěru vyslovila. Ústavního institutu využívá hlavně kvůli rozpravě, jiné možnosti, např. návrhy na zařazení kontroverzních témat na jednání Sněmovny či ustavení vyšetřovací komise jí koalice zamítá. Kvůli zřejmě předraženému nákupu letadel vydala Sněmovna exministryni obrany Vlastu Parkanovou (TOP 09) k trestnímu stíhání. Okamžitou rezignaci, případně odvolání ministra Kalouska, který se jí zastával, požadovala opozice poté, co se na veřejnost dostaly informace, že volal hlavnímu vyšetřovateli případu. Podle ČSSD a ostatních opozičních stran měl ovlivňovat průběh vyšetřování. „Ministr financí Kalousek by už ve vládě neměl být ani minutu," citoval server iDnes.cz předsedu ČSSD. Kritika na hlavu ministra financí i ze strany koaličních kolegů zesílila poté, co policejní prezident Petr Lessy na sněmovním mandátovém a imunitním výboru uvedl, že kvůli kauze CASA volal Kalousek i jemu. Tím začala ostrá mediální přestřelka mezi Lessym a Kalouskem, ale i ministrem vnitra Janem Kubicem. Lessy dokonce vyzval policisty, aby při své práci nepodléhali žádným tlaků. Podle předsedy opozičních Věcí veřejných Radka Johna by v žádném právním státě neprošly Kalouskovy „mediální výroky o policejním státě, estébáckých manýrách či o stíhání policistů, nebo dokonce doporučování sebevražd vybraným policistům a státním zástupcům za prováděné vyšetřování". Ministr financí všechna nařčení popřel. „Policejní provokace týkající se mých údajných telefonátů s policisty šetří Generální inspekce bezpečnostních sborů na můj podnět. Na nepravdivé útoky funkcionářů policie nebudu reagovat, než inspekce uzavře své vyšetřování," reagoval prostřednictvím serveru iHNed.cz. „Slova policejního prezidenta jsou velmi závažná, nepochybuji, že je může dokázat. Určitě je schopen objasnit, proč tuto věc zveřejnil až s týdenním odstupem. Předpokládám, že celou věc vyšetří Generální inspekce bezpečnostních sborů," komentoval situaci podle iDnes.cz premiér. Policejního prezidenta se zastal prezident republiky Václav Klaus. „Situaci kolem policie, tak jak se vytvořila v posledních dnech, považuji za velmi vážnou. Není možné, aby nadále pokračovaly takové přímé i nepřímé útoky na policii a policejního prezidenta, jaké slyšíme v posledních dnech. Jsem přesvědčen, že situaci je třeba zklidnit a některé horké hlavy zchladit," řekl Klaus ve středu 18.července před schůzkou s Lessym na Hradě.

Zemřel Antonín Holý, vědec, chemik, objevitel léků proti AIDS

V pondělí 16.července zemřel ve věku 75 let po dlouhé těžké nemoci profesor Antonín Holý. Preparáty, na jejichž objevech se podílel, pomáhají dnes po celém světě při léčbě AIDS, žloutenky typu B nebo oparů. Posledního rozloučení se světoznámým vědcem se 24.července v Praze zúčastnily stovky lidí. Profesor Holý po studiích na Přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy pracoval od 60. let v Ústavu organické chemie a biochemie Akademie věd. Zde se věnoval především výzkumu tzv. antivirotik – skupině léků působících proti virovým onemocněním. Jde především o lék proti hepatitidě B, proti viru pravých neštovic, ale zejména proti viru HIV. Lék Viread, jehož je Holý objevitelem, byl v USA schválen v roce 2001 a od té doby pomohl milionům lidí trpícím AIDS. „Byl to skutečně vynikající vědec. Za jeho největší objev považuji tenofovir, který je hlavní složkou přípravku Truvada. Ten byl shodou okolností schválen ve stejný den, kdy pan profesor zemřel. Osobně jsem však přesvědčen, že tým, který kolem sebe pan profesor vybudoval, bude v této práci i nadále pokračovat a i přes množství slepých uliček, které v této oblasti stále jsou, budou stejně úspěšní, jako byl on," uvedl pro server iHNned.cz předseda společnosti Česká společnost AIDS pomoc Ivo Procházka.

Na popáté ale přeci. Schválené církevní restituce míří do Senátu

Pro pověrčivé měl zvláštní symboliku pátek 13.července, kdy Poslanecká sněmovna projednávala kontroverzní zákon o církevních restitucích. Jednalo se již o páté pokračování diskuze, které bylo nakonec po šestihodinovém snažení pro vládní koalici úspěšné. Krátce po půlnoci s návrhem zákona souhlasilo 93 poslanců, proti se jich vyslovilo pouze 89. A to i přes několikametrový transparent STOP nespravedlivým církevním restitucím, který rozvinula ČSSD přímo ve Sněmovně, nebo předčítání historie církve od Velké Moravy z úst Michala Babáka (VV). Cílem majetkového vyrovnání je umožnit církvím a náboženských společnostem být nezávislými na státu. Vláda se s církvemi dohodla na vrácení majetku v hodnotě 75 miliard korun a na finanční náhradě 59 miliard (+ inflace) vyplácené po dobu 30 let. Opozici vadí, že se církvi vydá i majetek, který nikdy nevlastnila, a že výše finančního odškodnění nevychází z reálných propočtů a soupisu nemovitostí. Návrh zákona nyní poputuje k projednání do Senátu. V něm ale vládne opoziční ČSSD, takže se očekává jeho zamítnutí. V takovém případě by se vrátil do Sněmovny a vláda by pak k jeho schválení potřebovala minimálně 101 hlasů. „Já jsem přesvědčen, že ty hlasy tady budou a že výsledné hlasování bude úspěšné," uvedl

premiér Petr Nečas (ODS). Senát se bude restitucemi zabývat od 15.srpna. Pokud je zamítne, poslanci o nich budou znovu hlasovat až v průběhu září.

Z domova stručně

* Jiřího Pospíšila v křesle ministra spravedlnosti nahradil Pavel Blažek (oba ODS). Prezident ho jmenoval 3.července. Pospíšil, který podle premiéra manažersky a rozpočtově nezvládl rezort, zůstává poslancem a krátce po svém odvolání přijal nabídku plzeňské ODS, aby vedl její kandidátku pro podzimní krajské volby. Neutichají spekulace, že skutečným důvodem Nečasova kroku bylo zabránit jmenování ústecké státní zástupkyně Lenky Bradáčové vrchní státní zástupkyní v Praze. Blažek se s ní i s nejvyšším státním zástupcem, který ji do funkce navrhuje, sice opakovaně sešel, ale o návrhu zatím nerozhodl.

* Poslanecká sněmovna vydala 11.července exministryni obrany Vlastu Parkanovou (TOP 09, dříve KDU–ČSL) k trestnímu stíhání a policie ji o týden později obvinila. Viní ji z toho, že během působení ve funkci ministryně obrany způsobila škodu 658 milionů korun při nákupu letounů CASA pro vojenské letectvo. Parkanová se v reakci na rozhodnutí poslanců vzdala funkce místopředsedkyně dolní komory.

* Senát 18.července schválil pravidla přímé volby prezidenta včetně finančních limitů na kampaň. Podle červencového průzkumu agentury Factum Invenio se rýsuje duel dvou bývalých premiérů. Jan Fischer vede s více než 22 %, druhý Miloš Zeman s více než 18 % předstihl zatím stále nerozhodnutého Jana Švejnara.

Ze Slovenska

Ze Slovenska stručně

* Slovensko si připomenulo 20. výročí Deklarace o svrchovanosti státu. Slavnostní shromáždění sa konalo za účasti predsedy vlády Roberta Fica a šéfa parlamentu Pavla Pašku. Politici opět ujistili občany, že deklarace nebyla výkřikem do tmy, ale logickým pokračováním historického směřování Slovenska k samostatnosti. Deklaraci o svrchovanosti přijala Národní rada 17.července 1992. V dokumentu sa mluví o právu Slováků na sebeurčení, stejně jako o závazku respektovat demokratické a humanistické odkazy světa a Evropy a závazku dodržovat práva všech občanů a představitelů menšin. V den přijetí dokumentu oznámil poslední československý prezident Václav Havel svoji rezignaci. Politické špičky Česka a Slovenska se později dohodly na rozdělení federace, která zanikla na konci roku 1992.

* 23.července protestovaly před Národní radou v Bratislavě zdravotní sestry. Nesouhlasí s pozastavením zákona o minimálních mzdových nárocích sester a porodních asistentek, který jim od dubna tohoto roku zvýšil mzdy. Ústavní soud bude v nejbližších dnech rozhodovat o protiústavnosti tohoto zákona. Pokud platnost zákona pozastaví, platy sester by se měly opět snížit na původní hranici před dubnem tohoto roku. O kolik si sestry přilepšily, záleželo na rozhodnutí jednotlivých nemocnic. Původní návrhy na plat 640 eur měsíčně pro nastupující sestru bez praxe a následné zvyšování až na 928 eur pro sestru s 33 roční praxí však ve většině případů dodržené nebyly. Sestry protestovaly i v nemocnicích a do služby si oblékly černá trička. Lékařům se minulý rok podařilo sérií protestních akcí vydobýt si vyšší platy. Podporu sestrám vyjádřili lídr OĽaNO Igor Matovič a poslanec KDH Pavol Zajac.

* Slovenská policie odhalila téměř 700 metrů dlouhý tunel, který vede pod ukrajinskou hranicí a kterým pašeráci převáželi zboží, převážně cigarety. Kriminalisté mluví i o možném ilegálním přesunu osob. Tunel vybudovaný 6 metrů pod zemí má průměr asi jeden meter a je vybavený důlní technologií a kolejnicemi s elektrickým vláčkem. V ukrajinské části začíná v novostavbě rodinného domu, kterou pašeráci utajovali stavební práce na tunelu. Na slovenské straně ústí přímo do kamionu. Policie zajistila 13 tisíc kartonů tabákových výrobků. Na spotřební dani z tabáku přišel stát přibližně o 50 milionů eur. Slovensko je pravděpodobně jen tranzitní zemí. Svědčí o tom anglické nápisy na krabičkách a cena cigaret. Tunel bude buď zabetonovaný, nebo protože se jedná o jedinečný nález, mohl by se stát součástí schengenského muzea.

Ekonomika

Ekonomika stručně

* Pozice ministra dopravy Pavla Dobeše visí na vlásku. Příčinou jeho možného odchodu jsou nekončící potíže s nově spuštěným centrálním registrem vozidel. Premiér dal ministrovi čas do pátku 27.července, ale ve středu se objevily další potíže a registr opět nefunguje. Potíže s registrem začaly již před dvěma týdny při přechodu na nový systém, který nespravuje ministerstvo vnitra, ale právě ministerstvo dopravy. Nový systém však hned na začátku zkolaboval. Ani přes neustálé ujišťování o blížící se nápravě se ho nepodařilo plně spustit. Denní reakce rozhořčených řidičů, kterým se nepodařilo přihlásit svá vozidla, nakonec nenechaly chladným ani předsedu vlády a ani ministrovu stranickou šéfku Karolinu Peake (LIDEM). Ta se dokonce vyjádřila, že ministra Dobeše by již ráda odvolala. Za svou poslední šanci tak vděčí Dobeš spíše premiérovi.

* Červnová nezaměstnanost příjemně překvapila. Meziměsíčně poklesla o 0,1 procentního bodu na 8,1 %, což je stejné číslo jako minulý rok v červnu. Zatím se tedy nepotvrdily negativní predikce analytiků, kteří v souvislosti s recesí české ekonomiky očekávali horší čísla. Za pozitivním vývojem v létě tradičně stojí především sezonní práce. V září se naopak očekává zhoršení kvůli vstupu absolventů na pracovní trh. Negativním trendem je také úbytek volných pracovních míst o 2 % na 42 777. Na jedno volné pracovní místo tak vycházelo v průměru 11,1 nezaměstnaných. Těch úřady práce evidovaly 474 586.

* Sněmovna 13.července schválila balík daňových úprav z dílny ministra financí Miroslava Kalouska (TOP 09). Šlo především o další zvýšení DPH na 15 respektive 21 %. Návrh dále obsahuje zrušení stropů na zdravotní pojištění, omezení výdajových paušálů pro živnostníky, zvyšuje daň z převodu nemovitostí ze 3 na 4 % a zavádí zcela novou „solidární“ daň pro lidi s měsíčními příjmy nad sto tisíc ko-

run. S návrhem měli problém především někteří poslanci ODS, kteří označili zvyšování daní nebo novou „miliónářskou" daň za kroky v přímém rozporu se stranickým programem. Premiér Petr Nečas tak musel své kolegy na poslaneckém klubu dlouho přesvědčovat. Přes některé ostré výtky a mediální prohlášení pro zákon nakonec zvedli ruku všichni přítomní poslanci ODS. Zákon tak poměrně hladce prošel, ale dá se očekávat, že se do Sněmovny ještě jednou vrátí, protože Senát ovládaný opoziční ČSSD jej rozhodně nepodpoří.

* Ratingová agentura Moody´s potvrdila České republice rating A1 se stabilním výhledem. To je krok vnímaný trhy velmi pozitivně zejména v souvislosti se zhoršením výhledu pro dříve absolutně bezrizikové země, jako jsou Německo, Nizozemsko a Lucembursko. Za snížením jejich hodnocení stojí především silná expozice v záchranném valu EFSF a půjčky problémovému Řecku. Výhodou ČR jsou podle Moody´s naopak nižší mzdy ve srovnání se Západem, vysoká úroveň vzdělanosti, pokročilá základní infrastruktura i úsilí o snižování deficitu veřejných financí. Hodnocení přišlo vhod vládním představitelům, kteří jej hojně citovali v den hlasování o nedůvěře vlády. „Toto hodnocení potvrzuje, že fiskální politika vlády České republiky je správná. Zaručuje nám tak v dnešním globalizovaném světě pozici suverénní země, která nemůže být vydírána finančními trhy," řekl doslova Kalousek.

Kurzovní lístek
30. 7. 2012 (středa)

EUR, 1 .....25.250
Kanada, 1 .....20.528
USA, 1 .....20.613

Kultura

Výstava Prezident Václav Havel představila bývalou hlavu státu očima reportérů ČTK

Od 14.června do 7.července hostila Křížová chodba pražské Staroměstské radnice výstavu Prezident s podtitulem Václav Havel. Na stovce velkoformátových fotografií z let 1988 až 2011 mohli návštěvníci zhlédnout bývalého československého a českého prezidenta v situacích oficiálních i osobních. Podle organizátorů nebylo smyslem výstavy zmapovat historické události v průběhu více než 20 let, ale spíše přiblížit Václava Havla jako člověka. „Chápeme ji jako poctu Václavu Havlovi, prezidentu a člověku, jehož život a dílo ve svobodných podmínkách naší země dokumentovali fotoreportéři ČTK takřka každý den. Fotografie jsme vybírali spíš ve snaze ukázat zajímavé okamžiky, než abychom se řídili historickými milníky," prozradil v tiskové zprávě generální ředitel ČTK Jiří Majstr. Uvolněná kompozice výstavy byla v Křížové chodbě dobře patrná. Nikde žádný přesně daný směr prohlídky, příchozího nenaváděla žádná striktní časová osa. Stačilo se podle libosti dívat z jedné stěny na druhou a sledovat obrazy ze života jedné z nejvýznamějších postav českých dějin posledních let. Tady fotografie z proslovu v americkém Kongresu, čelem vzad... a prezident venčí ve volném čase psy. Zatímco po levici visí snímek „náčelníka" festivalu v Trutnově v plné síle, po pravici je viděn stárnoucí, zdravotními problémy oslabený muž v roce 2011. O atraktivitě expozice vypovídá nejen vysoká návštěvnost v řádech stovek lidí denně, ale rovněž záznamy v návštěvní knize. Veskrze pozitivní vzkazy, podle nichž lidé na Václava Havla stále s láskou vzpomínají, odhalují také skutečnost, že výstavu navštěvovali v hojném počtu i turisté z anglicky, rusky nebo španělsky mluvících zemí. „Havel je jedním ze světových hrdinů," napsali například návštěvníci z Kalifornie. „Děkuji, nikdy nezapomeneme na úžasného člověka a pana prezidenta," popsala své dojmy Miluše Rychtářová. Výstavu pořádala Česká tisková kancelář v době, kdy od Havlova úmrtí uplynul přesně půlrok. Nápad na ni vzešel od samotných fotoreportérů ČTK, kteří vybrali více i méně známé práce 24 svých zástupců.

Laterna magika hraje v červenci i v srpnu legendární Kouzelný cirkus

Jako každou sezonu i letos vítá Laterna magika na Nové scéně ND diváky také o prázdninách. V červenci a v srpnu uvádí Kouzelný cirkus, legendární představení, které letos oslavilo 35 let nepřetržitého uvádění na repertoáru. Od premiéry nejstarší uváděné inscenace, od 15.dubna 1977, se odehrálo víc než 6170 repríz: na několika scénách v Praze a v 16 zemích světa včetně Kanady a USA. Kouzelný cirkus je tak nejhranější inscenací ve střední Evropě. Inscenace se nese v duchu českého poetismu, pro který je typický už nadčasový motiv cirkusového prostředí. Je oblíbeným představením pro rodiny s dětmi, které ocení situační komiku i oblíbené filmové triky, ale pro pozorného diváka je i metaforou života a jeho úskalí.

Do Tábora se sjeli vyznavači drsné i poklidné hudby

Osmý ročník festivalu Mighty Sounds nezklamal. Naopak – nejširší festival alternativní hudby u nás, na který se sjíždějí hudební nadšenci nejen ze střední Evropy, ale až z Velké Británie, i navzdory špatnému počasí překonal očekávání. Fanoušci ska, punku, psychobilly, rock `n` rollu nebo reggae si mohli své oblíbené kapely poslechnout přes víkend, počínaje pátkem třináctého. Mezi největší hvězdy patřili hardrockoví The Carburators z Norska, rakouští králové psychobilly The Bloodsucking Zombies from Outer Space, jamajští veteráni The Inner Circle, ska šílenci The Locos, hardcore The Gallows, dudácký punk The Real Mc Kenzies nebo velký objev festivalu Frank Turner a jeho folk punková skupina. To samozřejmě není všechno. Festival nabízel tři podia plná hudby. Stánek, kde si lidé mohli poslechnout elektrifikovanou hudbu takzvaně unplugged neboli akusticky. Součástí areálu byl stan, kde se pořádaly divadelní inscenace, hudební produkce nebo autorská čtení. Tady například vystoupil klan Bitumen Beat, velmi svižná směsice alternativního rocku a cikánské hudby. Pořadatelé také letos věnovali velkou pozornost DJ parties – postavili hned tři stany, kde rozpumpovaní posluchači řádili a tančili až do ranních hodin. Největší show předvedla jistojistě kapela The Carburators. Představení nekončilo jen u zábavných proslovů zpěváka nebo sólového kytaristy, který téměř po každé skladbě hodil trsátko do publika – ta pravá show ležela

v srdci doprovodného kytaristy. Vyrážel mezi publikum, plival oheň, lezl na konstrukci pódia a pouštěl z ní ohňostroj. Na závěr vystoupení rozbil svoji kytaru na součástky a ty potom rozdal chtivým fandům. K poslední písni si Karburátoři přizvali i členy spřízněných kapel, kteří se zrovna poflakovali kolem, a společně zazpívali svůj poslední refrén. Festival nekončil jen u hudby. Na programu byly malé sportovní akce nebo graffiti workshop. Borci předváděli na U-rampě skateboardové triky a samozřejmě i diváci si mohli rampu ozkoušet. Podmínkou byla střízlivost a takzvaný patřičný skill, jak tvrdila informační brožura festivalu. Pořádaly se turnaje ve fotbale a nohejbale nebo, jako speciální lahůdku, v takzvaném kubbu, což je starodávná hra dávných Vikingů. Festival začal dobře a dopadl skvěle.

Sport

Úspěšní Češi na lehkoatletickém mistrovství Evropy

Helsinky hostily na přelomu června a července jednu z posledních prověrek před olympijskými hrami – lehkoatletické mistrovství Evropy. Čeští reprezentanti svými výkony potěšili a domů přivezli celkem pět medailí. Ve skvělé formě jsou oštěpař Vítězslav Veselý, tyčkařka Jiřina Ptáčníková a běžec Pavel Maslák (400 m), kteří shodně získali zlato. Hned dvě medaile získala Denisa Rosolová – stříbro v běhu na 400 metrů překážek a sbírku cenných kovů pro české barvy zkompletovala bronzem ze štafety na 4 x 400 m spolu s Jitkou Bartoničkovou, Zuzanou Hejnovou a Zuzanou Bergrovou.

Čeští sportovci odletěli do Londýna

Vládní speciál dopravil v úterý 24.července do dějiště 30. letních olympijských her většinu českých sportovců. „Čekám, že to budou pro nás úspěšné hry. Za poslední čtyři roky od Pekingu jsem nepozoroval žádný ústup ze slávy v našich silných sportech. K tomu přibyly další naděje. Ale já vždycky počet uchazečů o medaili dělím třemi, když chci být pesimista. Pokud optimista, dělím dvěma. Reálně mi vychází pět až šest medailí jako velmi dobrý úspěch, to bychom udrželi bilanci jako před čtyřmi lety," vidí možnost medailového zisku pro české barvy šéf ČOV Milan Jirásek. Začátek olympijského klání ovládnou střelci. Česká výprava nasadí hned několik es. Hned den po slavnostním zahájení se představí se vzduchovou puškou Kateřina Emmons, která je ve své disciplíně favoritkou. Na hrách se zapojí i 4.srpna, tentokrát se sportovní malorážkou na 3 x 40 ran. V následujících dnech se ve střelbě předvedou i Lenka Marušková, Jan Sychra, Jakub Tomeček, Martin Podhrázský, David Kostelecký a Jiří Lipták. Rozhodně bude zajímavé střelce sledovat, protože právě z jejich řad se očekává zisk několika medailí. Na úspěch pomýšlejí i atleti. Oštěpařka Barbora Špotáková, která obhajuje zlato, skončila při poslední zkoušce před hrami na druhém místě. „Ale myslím si, že jde všechno správným směrem a zářit nějakým super výkonem před olympiádou by nikterak dobré nebylo. Jen se ještě musím zaměřit na achilovky, které mě dneska bolely," uvedla po svém výkonu. Ve stejné disciplíně zabojuje i nadějný svěřenec trojnásobného olympijského vítěze Jana Železného Vítězslav Veselý. Šance na zisk cenných kovů mají rovněž výškař Jaroslav Bába, překážkářky Denisa Rosolová a Zuzana Hejnová a tyčkařka Jiřina Ptáčníková. Tenisový turnaj se neuskuteční nikde jinde než na legendárních wimbledonských kurtech. Na medaile zaútočí rodačka z Fulneku Petra Kvitová, a to jak ve dvouhře, tak i ve smíšené čtyřhře společně s Radkem Štěpánkem. Ten zároveň tvoří dvojici pro čtyřhru i s Tomášem Berdychem. Už po šesté vyráží na olympiádu kajakářka Štěpánka Hilgertová. Představí se se zbrusu novou lodí, ta předchozí bohužel nepřežila návrat z tréninkového kempu. „Na několik dnů mě to téměř psychicky zlomilo, protože jsem nepovažovala za pravděpodobné, že by se stihla vyrobit nová. Řešila jsem, jestli budu muset jet na té loňské, ale výrobce se neuvěřitelným způsobem překonal a do týdne i se dvěma státními svátky jsem měla postavenou novou loď," říká dvojnásobná olympijská vítězka. Na vodě se k ní připojí pár Jaroslav Volf a Ondřej Štěpánek, slalomář Stanislav Ježek nebo třeba Vavřinec Hradílek. Naopak klidnější vody upřednostní veslařští mistři světa z posledních let Ondřej Synek a Miroslava Knapková. Z cyklistické část výpravy se představí Roman Kreuziger na silničním a Kateřina Nash či Jaroslav Kulhavý na horských kolech. Mezi naděje na dobré umístění je nutné počítat i judistu Lukáše Krpálka, jachtařku Veroniku Fenclovou, beachvolejbalistky Kristýnu Kolocovou a Markétu Slukovou, plavkyni Janu Pechanovou, bikrosařku Romanu Labounkovou či moderního pětibojaře Davida Svobodu.

30. letních olympijských her se účastní téměř 8500 sportovců, kteří se utkají ve 26 sportech rozdělených do 39 disciplín. Slavnostní zahájení letních olympijských her 2012 proběhlo 27.července 2012 ve 20:30 v Londýně.

Češi získali první zlato - za holínky. - Světová média zaujala obuv, ve které se při zahajovacím ceremoniálu představila česká olympijská výprava. Modré holínky si vysloužily pozornost britských, amerických, německých i jiných deníků. "Koukněte se na Čechy a jejich holínky. Pěkný tah," poznamenal například deník Telegraph. Lichotky se jim dostalo i na stránkách Spiegelu. "Porazili Brity v jejich vlastní hře, humoru," napsal německý deník. V amerických New York Times se 'wellies', tedy anglický výraz pro holínky či gumáky, dostaly i do titulku. "Byl to souboj Lauren vs. gumové holínky," odkázal titulek také k oblečení amerických sportovců, z nichž každý měl sako světoznámé značky Ralph Lauren. Nápadité boty neunikly pozornosti ani komentátorů britské BBC. "To je zvláštní... Češi nastoupili v holínkách a s deštníky. Snaží se snad něco naznačit o našem počasí?!" ptal se moderátor během živého přenosu z Londýna. Netradičně zvolená obuv dokonce Čechům zajistila první metál. "Češi vyhráli zlato," napsal korespondent australského deníku The Australian Peter Wilson. Alespoň co se týče disciplíny "nejlepší týmový outfit ceremoniálu", byla podle něj česká výprava nejnápaditější. Oficiální souprava českých sportovců se skládala vedle holínek z bílých šortek, bílého trička s kapucí a sportovně střiženého tmavě modrého saka. Někteří měli v ruce ještě deštník. Vše pochopitelně laděno do národních barev. Celkově si tak gumáky českých sportovců vydobyly pozitivní ohlas.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Benedikt XVI.: Olympiáda není jen sportovní svátek

Žádný sportovní svátek není tak významný jako olympiáda - stejným způsobem to vnímá i Benedikt XVI. Svatý otec komentoval letní olympiádu v Londýně výzvou, aby jednotlivé národy viděly pravý význam soutěží. „Olympiáda je největší sportovní událost, na níž se schází řada národů a sportovců. Právě proto má velký symbolický význam. Katolická církev tyto hry sleduje se zvláštním zájmem a pozorností. Modleme se za to, aby dle vůle Boží, přinesla letní olympiáda opravdovou zkušenost bratrství mezi národy na Zemi," řekl Benedikt XVI. Letní olympiáda v Londýně je třicátou svého druhu. Hry mají samozřejmě svůj původ již ve starém Řecku. Od té doby panuje v čase olympiády dočasné příměří, aby sportovci a jejich rodiny mohli nerušeně cestovat k závodištím. OSN tento koncept olympijského příměří oživila v roce 1992. „Modlím se za to - v duchu olympijského příměří - aby dobro vyvolané touto mezinárodní sportovní událostí přineslo ovoce, podpořilo mír a smíření na celém světě. Pro všechny ty, kdo přijíždí na olympijské hry v Londýně, vyprošuji milosrdenství Boha všemohoucího." Svůj komentář zakončil Benedikt XVI. zopakováním výzvy k přijetí olympijského ducha, který spojí všechny národy v přátelské a respektující soutěži.

Olympiáda v Londýně začala velkou bohoslužbou

28.července se ve Westminsterské katedrále v Londýně před zahájením her konala olympijská mše svatá. Bohoslužbu společně s olympioniky a věřícími celého světa oslavili westminsterský arcibiskup Vincent Nichols, southwarský arcibiskup Peter Smith a apoštolský nuncius arcibiskup Antonio Mennini. Podobná bohoslužba se bude slavit i v září – před zahájením paralympiády – v londýnské katedrále sv. Jiří. Každou olympijskou výpravu doprovází vedle lékařů, psychologů a psychoterapeutů i duchovní. Pověření k duchovní službě u českého olympijského týmu dostal P. Zbigniew Czendlik. Kardinál Dominik Duka mu v osobním dopise napsal: "Jistě i Vaším přispěním budou sportovci prezentovat olympijskou myšlenku sportovních výkonů postavených na zásadách čestného jednání, korektnosti a internacionality." Britská katolická církev zřídila vlastní kancelář pro koordinaci svých aktivit během sportovního léta. Nedaleko olympijského stadionu byl zřízen camp se stovkami mladých dobrovolníků z různých částí světa, kteří pomáhají realizovat duchovní programy. Centry setkání, jež jsou denně otevřená atletům, funcionářům, divákům a turistům, je Westminsterská katedrála a kostel sv. Františka ve Stratfordu. Svými aktivitami se tak katolická církev přidává k ekumenické olympijské iniciativě „More than Gold", do níž se zapojily tisíce křesťanů různých konfesí a budou se snažit oslovit návštěvníky olympiády. Zvláštní důraz klade katolická církev na paralympiádu. V Londýně se konala konference se 160 zúčastněnými s mottem: „EveryBody has a Place" (Každý/každé tělo má prostor). Tématem konference bylo postižení, teologie a sport. „Nejsou to pouze obrázky olympijských vítězů, co lidem zůstává v paměti, ale právě sportovci paralympiády, kteří se veškerou svou silou snaží vyčerpat potenciál daný Bohem. Tyto obrázky nám říkají, že pravá síla často vzniká a zraje především tváří v tvář rozmanitosti a výzvám," řekl James Parker.

Blahořečení Čtrnácti pražských mučedníků Bedřicha Bachsteina a druhů

Dne 10.května 2012 papež Benedikt XVI. podepsal dekret o mučednictví Čtrnácti pražských mučedníků Bedřicha Bachsteina a druhů, františkánů od kostela Panny Marie Sněžné v Praze. Tím oficiálně otevřel cestu k jejich prohlášení za blahoslavené. V současnosti se očekává ze strany Apoštolského stolce potvrzení navrženého data blahořečení, a to 13.října 2012. Slavnostní liturgie, při níž k blahořečení františkánských řeholníků dojde, proběhne v pražské katedrále.

Komunita františkánů osídlila pobořený konvent Panny Marie Sněžné v Praze v roce 1604 za vlády císaře Rudolfa II. a zhruba do roku 1610 konvent i kostel obnovila. Dne 15.února 1611 došlo ke vpádu vojska Leopolda Habsburského do Prahy (tzv. vpád pasovských). Vojsko, které mělo v zásadě upevnit slábnoucí pozici císaře a už během svého postupu k Praze vyvolávalo pobouření tím, jak se chovalo barbarsky, obsadilo rychle Malou Stranu a snažilo se proniknout na druhý břeh Vltavy. Vzniklé napětí a ohrožení místních obyvatel na Starém a Novém Městě pražském i těch, kdo se do většinově nekatolické Prahy stáhli před postupujícím vojskem, přerostlo v explozi extrémního radikalismu. Ten vyústil v napadení některých katolických klášterů, v nichž došlo k rabování a někde i ke krveprolití. Nejvýraznější obětí vraždění se stala právě komunita františkánů, kterou tvořili bratři různých částí Evropy (čtyři Italové, Španěl, Francouz, Holanďan, Němci a Češi). Čin byl později všeobecně odsouzen, a to ze strany jak katolíků, tak protestantů.

Pohnuté události spojené s vpádem pasovských a mučednictvím čtrnácti františkánů jsou mementem, dnes poněkud pozapomenutým, jež však může po čtyřech staletích napomoci hlubšímu porozumění některým historickým ranám v soužití katolíků a nekatolíků a k jejich uzdravování. Pro naši církev je toto blahořečení významnou duchovní událostí, kdy bude v osobách blahořečených bratří před oči všech věřících vyzdvižen mimořádný příklad věrnosti víře a osobnímu poslání, střízlivé ochoty k oběti vlastního života i pokojného přijetí utrpení a smrti a kdy se také budou moci dotknout tajemství společenství svatých, které hlouběji odhaluje cíl životní pouti každého člověka.

Provincie bratří františkánů a Arcibiskupství pražské zvou všechny věřící Čech a Moravy k účasti na této slavnosti chvíli. V této souvislosti vydaly Paulínky knihu Klementa Minařík, OFM, Pražští mučedníci, která je rozšířena o antologii historických textů vážících se k této události. Knihu je možno objednat na <http://www.paulinky.cz>.

Podle zpráv České biskupské konference

VÍRA CÍRKVE (9)

Teologická čítanka z textů Josepha Ratzingera - výběr

Magnificat

„Má duše velebí velikost Pána" (Lk 1, 46). Podle původního řeckého textu by se vlastně mělo překládat: „ Moje duše činí Boha velkým". To znamená: Nechci se postavit vedle Boha stát se jakýmsi jeho konkurentem, nýbrž činit Boha velkým, aby s objevil ve světě, aby zde mohl být v celé své velikosti. Ne sebe dělat velkým, nýbrž nechat velkým Jeho.

Když v době Brežněvova režimu trval velký ruský spisovatel Alexander Solženicyn na tom, aby bylo v jeho knihách slovo BŮH psáno velkými písmeny, nesměly být tyto knihy vydány, protože režim trval na tom, že Bůh musí být psáno malým písmenem „bůh", aby Bůh zůstal malý a nestal se velkým. Věřili, že jen tak mohou trvat. Měli strach před tím, že by Bůh mohl být velký.

Činit Boha velkým to znamená věřit. Věřit znamená právě toto, že přijímáme Boha jak skutečnost, že na něho sázíme, že mu naslouchámě, že na něm stavíme, že svůj život rozvíjíme od něho, že mu dáváme místo ve světě a v sobě samých; že nemáme strach, že by se mohl stát naším konkurentem a něco nám sebrat z našeho života, nýbrž uznáváme: Právě tím, že ho necháváme být velkým a držíme se ho, stane se náš život správným.

Maria – starozákonní předobrazy

Starý zákon zná řadu úchvatných narození, vždy na rozhodujícím bodu obratu dějin spásy: Sára, Izákova matka (Gen 18), Samuelova matka (1Sam 1-3) bezejmenná matka Samsona (Sd 13) jsou neplodné a každá naděje, že budou požehnány dětmi se stala nesmyslná. U všech tří dojde k narození dítěte, jež se stane nositelem spásy pro Izrael, jako zásah milostivého slitování Boha, který činí nemožné možným (Gen 18, 14; Lk 1, 37), ponížené vyvyšuje (1 Sam 2,7; 1. 11; Lk 1 52; 1, 48) a pyšné svrhává z trůnu (Lk 1, 52) U Alžběty, matky Jana Křtitele, se tato linie prodlužuje (Lk 1,7-25. 36), která pak u Marie dosahuje svého vrcholu a cíle. Smysl toho dění je vždy týž: Spásá světa nepřichází od člověka a jeho vlastní moci: člověk si to musí dát věnovat a může to přijmout jenom jako čirý dar. Narození panny není nějaká kapitola askeze, ani nepatří bezprostředně k učení o Ježíšově Božím synovství; je především a nakonec teologií milosti poselství o tom, jak k nám přichází spása: v prostotě přijímání, jako nevynutitelný dar lásky, která vykupuje svět…

V Ježíšovi vsadil nový začátek do neplodného a beznadějného lidstva, který není výsledkem jeho vlastních dějin. nýbrž darem shůry. Je-li již každý člověk něco nevýslovně nového, více než souhrn chromozomů a produkt určitého prostředí ve světě: jedinečný Boží tvor, tak je Ježíš ten opravdu Nový, který nepochází z toho, co je vlastní lidstvu. nýbrž z Božího Ducha. Proto je Adam, podruhé. (1 Kor 15, 47) Nové vtělení člověka začíná jím. V protikladu ke všem vyvoleným před ním nedostává jen Božího Ducha, nýbrž také jenom On je v své pozemské existenci skrze Ducha a proto také naplnění všech proroků: opravdový prorok.

Mariologie jako konkrétní učení o milosti

Správně pochopený smysl Božího znamení panenského zrození ukazuje také místo mariánské zbožnosti, která se dává odvodit z víry Nového zákona. Nemůže spočívat na nějaké mariologii, jež představuje zmenšené druhé vydání kristologie – k takovém zdvojení není oprávnění ani důvod. Chce-li se uvést teologický traktát, k němuž patří mariologii jako jeho konkretizace, bylo by to snad nejspíše učení o milosti, které ovšem tvoří celek s naukou o církvi a o člověku. Jak pravá „Siónská Dcera" je Maria obrazem církve. obrazem věřícího člověka, který nemůže přijít ke spáse a k sobě jinak než skrze dar lásky – skrze milost. Ono slovo, jímž Bernanos končí „Deník venkovského faráře" – Všechno je milost", ono slovo, v němž se tam zdá být život jenom slabostí a marností, se smí poznávat plné bohatství a naplnění: toto slovo se v Marii „plné milosti" (Lk 1,28) opravdu stalo událostí. Nepopírá ani neohrožuje výlučnost spásy skrze Krista, nýbrž na ni poukazuje, Představení lidstva, jež je jako celek očekávání a jež potřebuje tento obraz tím naléhavěji, čím více je v nebezpečí odložit čekání a svěřit se horečné umnosti, které – byť je nezbytné – nemůže nikdy vyplnit prázdnotu, která ohrožuje člověka, nenajde-li onu absolutní lásku, jež mu dává smysl, spásu a to, co opravdu nutně potřebuje k životu.

Pokračování příště.

Z originálu Der Glaube der Kirche
Přeložil P. Josef Koláček, SJ

Cesta - pravda - život

Arcibiskup Fulton J. Sheen

Dnes se stalo moderním mluvit o Spasiteli jako o jednom z náboženských vůdců: Platí za projev vyšší intelektuální úrovně zařazovat ho do jedné řady s Buddhou, Konfuciem, Sokratem... Jako by Pán byl prostě další náboženský učitel a nikoliv náboženství samo. Protože byly mezi Pánem a zakladateli náboženství odhaleny některé podobnosti, vyvodili z toho, že jsou si všichni rovni, a na Kristu nenacházejí nic božského. To je něco podobného, jako bychom řekli: Na většině obrazů v Louvrů je barva bílá, červená, zelená a modrá, a proto pocházejí od jednoho malíře.

Naproti tomu bych chtěl dokázat, že Pán je v dějinách náboženství zcela ojedinělý a zcela odlišný od jiných učitelů a reformátorů, tak jako je odlišný Bůh od člověka.

Můžeme k tomu použít tři sdělení z jeho života: On řekl, že je cesta; On řekl, že je pravda; On řekl, že je život. Proti těmto jeho výrokům postavíme výpovědi jiných učitelů.

První scéna se odehrává v Nazaretě. Nazaret byl něco jako mrtvá voda, samota daleko od dráhy života, kde nemůže žít nikdo, kdo miluje svět a má vyšší aspirace než vesnický tesař anebo rolník. Do tohoto městečka, který se nazývá „jeho město", se vrátil krátce poté, co zahájil svou veřejnou činnost. Bylo zcela přirozené, že se chtěl obrátit s důležitým prohlášením na své spoluobčany, mezi kterými žilo jeho svaté Srdce skrytě téměř třicet let. V sobotu zamířil do synagogy. Předcházela ho jeho pověst, že vykonal v Káně zázrak a našel v Kafarnaum a u Jordánu několik učedníků. Když se všichni shromáždili v synagoze, podal mu představený Knihu proroka Izaiáše. Pán ji otevřel ve známé kapitole 61., která předpovídá velký den slitování, kdy Boží vyslanec zpřetrhá pouta otroctví hříchu a přinese útěchu zraněnému světu. Pozvolna, jasným hlasem promlouvá onoho sobotního rána k srdcím všech přítomných: *Duch Páně je nade mnou, proto Pán mě pomazal. Poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst, abych vyhlásil zajatým propuštění a slepým navrácení zraku, abych propustil zdeptané na svobodu, abych ohlásil milostivé léto Páně. A den pomsty našeho Boha.*

Zde přestal číst a vrátil svitek služebníkovi. Následoval okamžik mlčení, dříve než Věčný vystoupil ze své věčnosti a oznámil, že prorocká slova se naplnila. *Dnes se naplnilo toto Písmo, které jste právě slyšeli.*

Nepochopili okamžitě plný význam jeho slov. Pak jim svitlo, že se stává skutečností po staletí předávaná naděje jejich národa, že před nimi stojí Mesiáš, po němž po staletí toužili, že je to ten, o kterém mluvil Izaiáš, že všechno, co v minulosti králové, proroci a soudci pověděli o budoucím Nazaretském, co opěvoval David s velkou touhou, to se v tomto dni naplnilo. Protože On byl ten, na němž se celé Písmo naplňuje, po kterém toužily národy, Emanuel, jediná cesta záchrany, Bůh s námi.

Byla to *pravda,* kterou o sobě sám prohlásil. Její jasnost přesvědčovala a nutila je, aby s jeho autoritou vnitřně souhlasili: *Ještě nikdy nemluvil žádný člověk jako On.* Když se Pán posadil, podívali se na sebe a probudily se jejich staré předsudky: Místo aby ho pokládali za jedinou cestu ke spáse, vzpomněli si, že je to tesař, jehož dům stojí nedaleko odtud. To je nesnesitelné, aby se obec musela podřídit takovému muži, aby se starší dali poučovat od tesaře. Prorok nepožívá ve své otčině úcty. Stojí tu proti sobě dvě věci: jeho Slovo a jeho Cesta, a skutečnost, že On je jeden z nich: *Copak to není syn Josefův?*

Synagogou zazněl výkřik rozhořčení obvinění z rouhání. On přece řekl, že je Boží cesta. Ve svém rozhořčení se na něho shromáždění vrhlo, vytáhli ho ven až na návrší na okraji obce. Někdo vykřikl, aby ho shodili dolů. Ale stalo se něco zvláštního. Dívali se na svou oběť a nikdo nezapomněl na tento okamžik celý svůj život. Jako by je Bůh hnal prchali Nazaretští před Nazaretským. Je žíš opustil své místo a už nikdy se tam nevrátil.

Druhá scéna se odehrála v Jeruzalémě Bylo to o svátku stánků, který byl pro Izraelity vzpomínkou na pochod pouště Jakmile se Ježíš objevil, zástup ho vyhledal; jedni říkali: „Je to dobrý člověk.." Jiní naopak tvrdili: „Nikoliv, svádí lid!" S obdivuhodným vstupem d věčnosti jim prohlásil, že jeho nauka j nauka Boha, který ho poslal a jehož j věčným Synem. Přišel večer a On byl chrámě u dvou pozlacených lamp, kc lem kterých se shromažďoval lid, dc konce i farizeové, ve veselém nadšení svátečnímu tanci. Pán použil ve své ře obrazy z vnějších okolností, které jeh slova vtiskovala nesmazatelně do srd posluchačů. Dříve použil přirovnání vinici, a když mluvil k rybářům, použ podobenství o rybách. Nyní vysvětl světu své poslání, když stál ve svět svícnů. Nejsvětější prohlásil na prah velesvatyně, že Boží světlo sestoupí do lidské temnoty: *Já jsem světlo svět Kdo mě následuje, nebude chodit tmách, nýbrž bude mít světlo.*

Jeho slova nebylo možno nechápa Neřekl, že je jako světlo, mohli by ho srovnávat s těmito svícemi, které ozař temnotu. Také neřekl, že je světlo něj

kého zvláštního národa, nýbrž prostě, že je světlo, které je totožné s pravdou a osvěcuje každého člověka na tomto světě. Aby byl oprávněný k takovému tvrzení, musel by všechno vědět. Ale nikdo si nevzpomíná, že by ho viděl ve velké jeruzalémské škole, jak se učí. Nikdy nebyl u nohou velkého Gamaliela. Proto posluchači řekli: Jak to může ten člověk vědět, když se neučil? A když se zeptali *Kdo jsi?*, ohromila je jeho odpověď. On, který je pravda a světlo světa, má pravdu a světlo od věčnosti. Jeho posluchači nepochopili jeho velkou pravdu a ptají se: *Jsi větší než náš otec Abrahám?* Jeho odpovědí bylo prohlášení o jeho věčnosti. Odpověděli mu: *Není ti ještě padesát let - a viděl jsi Abraháma ? Ježíš jim odpověděl: Amen, amen, pravím vám: Dříve než byl Abrahám, já jsem.*

Já jsem! Jahve! To je strašné. Tento muž z Nazareta o sobě prohlašuje, že je světlo, že je pravda, že je Bůh. Jako syn Abrahámův by byl jejich světlo. Jako Syn Boží je světlo světa.

Třetí scéna byla v Kafarnaum, poté, co nasytil 5000 lidí. Pak se před nimi skryl, protože ho chtěli udělat králem. Pak vysvětlil správné chápání zázraku, který způsobil, když jim dal chléb a ryby. Čím více dobra jim prokázal, tím více ho pokládali za materiálního dobrodince a neviděli důležité duchovní věci. Ležel jim na srdci jen pozemský život a království tohoto světa. Podnikl nyní poslední pokus vysvětlit jim své poslání: *Amen, amen, pravím vám, hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale proto, že jste jedli chléb a nasytili jste se. Neusilujte o pokrm, který pomíjí, ale o pokrm, který zůstává k věčnému životu; ten vám dá Syn člověka. Řekli mu: Pane, dávej nám ten chléb pořád. Ježíš odpověděl: Já jsem chléb života! Kdo přichází ke mně, nebude nikdy hladovět, a kdo věří ve mne, nebude nikdy žíznit. Jako mě poslal živý Otec a já žiji z Otce, tak ten, kdo jí mne, bude žít ze mne.* Tato poslední slova byla jasná a jednoznačná. Jak řekl předtím, že je cesta a světlo, tak nyní řekl, že je život světa. To pobouřilo věřící i nevěřící. Propuklo staré reptání, i u učedníků. To je tvrdá řeč, kdo ji má poslouchat?

Jen skupina kolem Petra zůstala a Ježíš se k nim obrátil: *Chcete i vy odejít?* Petr odpověděl: *Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života a my jsme uvěřili, že ty jsi Kristus, Syn Boží.*

To byl ten rozhodující bod. Je-li Bůh, pak je náš život, neboť co je Bůh, ne-li život lidí? Rovnice byla dokonalá: On byl život. Nepřišel, aby nás přivedl k životu, jako nám přítel přináší chléb. On sám je chléb, je Život. Proto učinil večer před svou smrtí něco, co žádný smrtelník učinit nemůže. Druzí předávají svůj majetek, bohatství, tituly. On odkázal před smrtí svůj život, neboť jak mohou lidé žít bez Života, kterým je Bůh?

Tři velké scény se opakují v noci před jeho smrtí. Když pronesl ke svým učedníkům poslední slova, přerušil ho Tomáš otázkou: *Jak můžeme znát cestu?* Ježíš vysvětluje: *Já jsem Cesta, Pravda a Život.*

Nyní ať mi někdo jmenuje mravokárce, který pronesl podobné poselství. Ať vezme Buddhu, Konfucia, Sokrata, Mohameda atd. Ani jediný z nich se nerovná cestě spásy nebo pravdě nebo životu. Ti všichni říkali: Chceme znát cestu. Pán naopak: Já jsem Cesta. Ti všichni říkají: Chci ti říct, jak dojdeš k pravdě. Ale Pán praví: Já jsem Pravda; já jsem světlo světa. Ti všichni říkají: Chci ti pomoci, jak dosáhnout nesmrtelnosti. Ale Pán praví: Já jsem Život. Každý velký myslitel, každý mravokárce světových dějin poukazuje na ideály, které leží mimo něho. Pán ukazuje sám na sebe.

Co platí o minulosti, platí i o přítomnosti. Náš hladovějící svět nutně potřebuje přemýšlet o této jednotě ideálu a osoby Ježíše Krista. Od poloviny 19. století se lidé pokoušejí žít podle systémů, podle „modernismů", vědeckého náboženství, freudismu, teosofismu, spiritualismu, nejrůznějších směsí idealismu, zpuchřelého rozumářství, černé magie, tmářských pověr, zkvašené lidské lásky, opičího symbolismu, které dělají z člověka na krátkou chvíli mystika. Ale žádná z těchto abstrakcí nedokáže uspokojit lidské srdce. Srdce nemůže žít podle nauky o pravdě, podle hypotézy o životě, podle teorie o lásce. Člověk může žít jen z lásky a může milovat jen jedno: osobu. Dovolte této osobě, aby byla ztotožněná s Cestou, po které jde, s Pravdou, kterou poznává, s Životem, který je třeba žít, a z tisíce stran srdce bude zaznívat sladká symfonie lásky.

Fulton J. Sheen
Podle Světla 29/2012

Fulton John Sheen se narodil 8.května 1895 v El Paso ve státě Illinois. Pocházel z rodiny středně zámožných rolníků a měl tři bratry. Od dětských let ministroval v místním kostele. Rodiče byli velmi zbožní katolíci a každý den večer se s dětmi modlili růženec. Všichni synové vynikali vysokou inteligencí. Po skončení střední školy nastoupil do kněžského semináře v St. Paul, potom dosáhl doktorátu ve Washingtonu. Po vysvěcení na kněze v roce 1919 studoval na prestižní univerzitě v Lovani v Belgii, kde získal jako první Američan cenu kardinála Merciera za nejlepší filosofický traktát. Potom působil v rodné diecézi v Peorii. Přednášel též na univerzitě ve Washingtonu. Velkou popularitu si získal rozhlasovými pořady o víře. Dvacet let (1930–1950) uváděl ve večerních hodinách rozhlasový pořad „Katolická hodina", který poslouchalo na 4 miliony Američanů. V roce 1951 byl jmenován pomocným biskupem v New Yorku a od téhož roku začal v televizi vystupovat v pořadu "Life is Worth Living", který se vysílal v letech 1951-1957. Posléze připravoval nový „Program Fultona Scheena", který běžel v letech 1961-1968. V těchto pořadech hovořil naživo o různých náboženských, morálních a společenských tématech. Tyto pořady byly nesmírně populární. Zachovalo se velké množství nahrávek jeho vystoupení. Napsal 66 knih a mnoho článků a přednášek. V roce 1966 byl jmenován biskupem v Rochesteru, ale 1969 na tuto funkci rezignoval a pokračoval ve své evangelizační činnosti. Dostal čestný úřad titulárního arcibiskupa v Newport, Wales. Své evangelizační aktivity nezmírnil ani když se projevila jeho těžká srdeční choroba. Jan Pavel II. Scheena při své pastorační návštěvě v New Yorku v roce 1979 nazval „věrným synem církve". Dva měsíce na to 9.prosince 1979 Fulton Scheen zemřel ve své kapli před Nejsvětější svátostí.

Podle Wikipedie

Blahořečení arcibiskupa Fultona Scheena se blíží

Hrdinský stupeň ctnosti arcibiskupa Sheena byl uznán v rekordním čase. Prohlásil to Mons. Stanley Deptula. Příslušný dekret podepsal Benedikt XVI. 28. června. Proces začal v roce 2002. K dispozici jsou i tři zdokumentované zázraky, které se udály na přímluvu arcibiskupa Sheena. Postulátor se rozhodl pro případ dítěte, Jamese Fultona Engstroma, které se narodilo mrtvé. Více než hodinu nemělo puls a po modlitbě rodičů k arcibiskupu Sheenovi o uzdravení začalo srdce dítěte pracovat. Chlapec nemá dnes žádné zdravotní problémy.

Podle Kath-net

DOCELA VELKÉ DIVADLO Z PRAHY

Vás zve na písničkové představení

DŮM SPLNĚNÝCH SNŮ

Příběh ztraceného hereckého deníku, jehož nález umožní - s pomocí písniček - návrat do minulosti jednoho hereckého osudu a jednoho malého divadla uprostřed Evropy.

scénář **Jana GALINOVÁ** a **Lenka LAVIČKOVÁ** • hudba **20. století** • scéna **Hynek DŘÍZHAL**
choreografie **Lenka LAVIČKOVÁ** • režie **Jurij GALIN**

Hrají: Jana GALINOVÁ • Lenka LAVIČKOVÁ • Petr KOZÁK • Zuzana BARTOŠOVÁ Robert STODŮLKA • Lukáš MASÁR • Petr ERLITZ • Jan BOUŠE

v sobotu 18. srpna 2012 v 19,30 hodin v Restauraci KLAS CHICAGO

Týž den odpoledne v 15,00 hodin Vás zveme do Klasu na pohádkovou inscenaci v anglickém jazyce

SWAN LAKE – Labutí jezero

Česká Misie v Chicagu Vás srdečně zve na

VÝROČNÍ PIKNIK

v neděli 9.září 2012

v lesní rezervaci

„NATIONAL GROVE“

Zahrada č.4

27.ulice a Des Plaines Ave. - North Riverside
od 11.00 dopoledne do setmění

v 11.00 dopoledne přímo na pikniku
ČESKÁ MŠE SVATÁ S ČESKÝMI ZPĚVY

Dále následuje dobrá zábava při rozmanitých populárních melodiích.

K poslechu, zpěvu a tanci hraje:

SKUPINA „BORŮVKY“ A HOSTÉ

Bude připraveno výborné občerstvení:
tradiční bramboráky, langoše, domácí jaternice, teplé uzeniny,
pečivo všeho druhu, dobře chlazené české pivo

Nebude chybět bohatá tombola.

Těšíme se na Vaši návštěvu.

V případě velmi špatného počasí se piknik koná v Klubu České misie
9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Informace: 708 - 255 5117 nebo 708 - 533 1050

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

České rádio v Chicagu

Jerry Jirák

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 a.m.

a na Internetu www.wcev 1450.com

a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Czech voice of Cleveland

WHKW 1220-AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m.

Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com (Eastern time)

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, President
Theresa M. Pokorny, Secretary -Treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravecek 1-708-484-3162

Dolores Jacklin 1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Srdečné blahopřání

Helen Racové,

která v těchto dnech oslavila
své významné životní jubileum

S dlouhou řadou gratulantů jí děkujeme
za mnohaletou práci a službu
pro řeholní sestry kláštera Sedmibolestné
Panny Marie na 147. ulici v Oak Forest.
Za obětavou pomoc při kulturních akcích
slovenské komunity u sv. Šimona
na California ulici v Chicagu, zvláště při přípravě
tradičních „Vánočních štědrých večeří".
Za nezištnou pomoc při piknicích a zábavách
naší České misie, především za přípravu
výborných langošů a dalších jídel a pochoutek.

Milá Helen,
do dalších let života Vám přejeme
a vyprošujeme hojnost Božího požehnání,
stálý životní optimismus, dobré zdraví
a úspěšné překonání všech obtížÍ.

Končíme tradičním přáním z rodného
východoslovenského kraje:

Vinšujeme Vám k narodeninám,
že by Vám Pán Boh pomohol
jedno prežit', druhé dožit',
hojnejšie, pokojnejšie a ku tomu št'astie, zdravie,
hojné Božie požehnanie,
čo Vy si žiadate od milého Pána Boha,
to my Vám vinšujeme z celého srdca

Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České misie v Chicagu

Česká Misie v Chicagu
Vás srdečně zve na tradiční

Pouť na Holy Hill

na Svatý Kopeček ve Wisconsinu
v neděli 30.září 2012

odjezd autobusu z Čermák Plaza od McDonald
v 8.00 hod. ráno
v 11.00 hod. dopoledne křížová cesta
potom možnost svaté zpovědi
oběd individuálně v místní kafeterii

ve 2.00 hod. odpoledne
česká mše svatá v dolním kostele
a po ní pobožnost v kapli Panny Marie

Cena autobusového zájezdu: $ 30.00
Bližší informace a přihlášky:

Mons. Dušan Hladík -Telefon (708) 255 5117
Blanka Příkazská -Telefon (708) 484 5950
Božena Tomečková -Telefon (708) 354 3618

UNITED MORAVIAN SOCIETIES
ANNUAL CZECH PICNIC

SUNDAY – AUGUST 12TH, 2012

FEATURING MUSIC BY JOE & ANNA POLACH
FROM ST. LOUIS CZECH EXPRESS

KIWANIS PARK
11AM- 6PM

8820 BROOKFIELD AVE, BROOKFIELD
BY BROOKFIELD VILLAGE HALL ·NEAR METRA STATION

- MUSIC BY D.J. SPEEDSTER – ALL DAY
- GAMES FOR CHILDREN · PRIZES
- 50/50 RAFFLE
- ARTS & CRAFTS BOOTH
- PERFORMANCE BY BESIDKA DANCE GROUP OF UMS
- POTATO PANCAKES, HOT DOGS, BAKERY

ENJOY CZECH & SLOVAK
FOOD, BAKERY AND IMPORTED BEER!
BRING FAMILY, FRIENDS AND LAWN CHAIRS!!

WWW.UNITEDMORAVIANSOCIETIES.ORG

In Memoriam

Pred desiatimi rokmi 17.júla 2002 odišiel z nášho kruhu náš priateľ

Milan Jakubec

podplukovnik Československého letectva

Narodil sa 8.marca 1922 na Myjave. V apríli 1940 po absolvovaní Reálného gymnázia v Bratislave podnikol útek na západ cez Maďarsko, Juhosláviu, Turecko, Beirut a Alexandriu do Francúzka, kde bojoval ako Legionár. Pri zranení ho zajali Nemci. Po pol roku v zajateckom tábore sa mu podaril útek do Španielska, ale miestni obyvatelia ho prezradili.Bol deportovaný naspäť do Francúzka, kde po štyroch mesiacoch podnikol ďalší útek. Za takmer neprekonateľných prekážok prechodu cez Pyreneje dostal sa až k Gibraltáru.
Odtiaľ sa v septembri 1941 dopravil na Britskom parníku do Anglicka.
Po leteckom výcviku v Royal Air Force bol zadelený k 311 Československej squadrone ako navigátor.
Zúčastnil sa 66 bojových operácií na 2- motorových Wellingtonoch a 4- motorových Liberátoroch.
Celkove nalietal 1,031 hodín. Za jeho činnost v zahraničnom odboji obdržal
4 Francúzske, 3 Anglické a 5 Československých vyznamenaní.
Po návrate do ČSR lietal ako navigátor u Československých Aerolínií. Persekucia zahraničných letcov donutila Milana Jakubca k úletu za hranice. 4.októbra 1948 Dakota Čs. Aerolínii na linke Košice - Bratislava - Brno - Praha pristala v Mnichove. Na palube bola Elena Jakubcová, jeho manželka so 6 mesačným synčekom, ktorá nastúpila do lietadla v Brne. Kniha vydaná Maticou Slovenskou "Na zemi i nad morom" pútavo opisuje jeho hrdinské príbehy.
Jakubcových po niekoľko ročnom pobyte v Londýne preemigrovali do Kanady.
V Toronte Milan pracoval pre Department of Transportation. Nim navrhnuté dopravné znaky su stale v používaniu po celej Kanade. Úspechy tiež dokázal organizovaním MCL - Mutual Cooperation League, Liga spolupráce, (národov podmanených komunizmom).Bol známy i na Torontskej univerzite, kde študoval vývoj slovenskej a slavianskych reči, ktorých pôvod má korene v Indickom Sanscrite. Vášnivý rybár, hubár a prírodovedec a najmä oddaný kresťan, národovec a bojovník proti komunizmu našiel porozumenie nielen v Kanadskom Parlamente, ale i v Americkom Senáte.
Chýba nám všetkým.

Odpočinutie večné daj mu Pane.

Ružena a Vladimír Krman (a.k.a. Tornil), La Grange, IL

73.
MORAVSKÝ DEN

Polky
Valčíky
Moderní

Vystupují
skupiny
Dospělých
a Dětí

Neděle 23. Září 2012

Mše Svatá - 10:00 dopoledne Program - 2:00 odpoledne

Na adrese: Lithuanian World Center
14911 127th Street, LEMONT, IL. 60439
Dar $20.00 na osobu.

Festival **MORAVSKÝ DEN** bude zahájen taneční zábavou v
Sobotu 22. Září
Začátek 8:00 večer
Hraje Kapela Vysočinka
Dar $15.00
Pro více informací navštivte naše webové stránky:
www.UnitedMoravianSocieties.org

Blahoslavení... blahoslavení...

Gizela, František a syn Tomáš Munkovi

Před rokem (27.září 2011) v jezuitském kostele Nejsvětějšího Spasitele v Bratislavě arcibiskup Stanislav Zvolenský otevřel diecézní ***proces mučedníků Františka a Tomáše Munkových****, otce a syna, konvertitů ze židovství, kteří vydali svědectví o Kristu v závěru II. světové války. Nacistickému běsnění v oběť padla celá čtyřčlenná rodina, ale věrohodné svědectví o násilné smrti se uchovalo jen o těchto dvou.*

Kdo byli Munkovi?

Rodina Munkových byla dobře situována. **Otec Ing. František Munk (1896), ředitel celulózky a matka Gizela, roz. Kohnová (1900) byli rodiči dvou synů Tomáše 1924) a Jiřího (1930).** Posledním bydlištěm skutečně velmi dobře situované rodiny byl slovenský Ružomberok. Oběma chlapcům mimořádně nadaným rodiče dopřáli vzdělání Tomáš už v nízkém věku ovládal kromě slovenštiny i jazyk německý, francouzský a maďarský a k nim později připojil i hebrejštinu a latinu, měl také dobrý vztah k hudbě, literatuře i výtvarnému umění (své matce k 43. narozeninám věnoval svůj překlad úryvku básně J. Kolára „Slávy dcera" do němčiny). Jiří byl mimořádně nadán hudebně. Duchovně byli zakotveni v judaismu, židovském náboženství víceméně tradičně - ale v něm nezůstali. Nalezli Krista, jeho pravdu, lásku a pokoj, který jen on dává.

14.března 1939 vzniká Slovenský štát, satelitní stát nacistické Velkoněmecké Říše, který se zapsal do dějin - žel - politování hodným antisemitismem.

A 24.listopadu téhož roku celá rodina („Munkovci") přijímá v ružomberském farním kostele svátost křtu a vstupuje do Církve římskokatolické. Toto rozhodnutí není však výsledkem taktické obavy o budoucnost či opatrnické vypočítavosti, nýbrž závěrem poctivého hledání světla pravdy. Otec František prohlašuje: „Podle svědomí jsme už dávno členy Církve Kristovy. Nebyl to ani rozkaz ani zákon, který by mi to předpisoval – byla to má niterná touha." Matka Gizela už 1933 si poznačila „Nevím zda jako židovka nejsem blíže ke křesťanské ideologii než masy, které mají ve svých matrikách napsáno ´katolík´." A Tomáš? „Ne já, ale Kristus! Jeho nemilujeme poroto, že je nám to přikázáno, ale pro jeho dokonalost. To je láska, kterou označuje Písmo jako silnější než smrt, a která je vlastností velkých hrdinských srdcí."

Munkovi ode dne křtu začínají žít velmi intenzivně novým hlubokým vnitřním životem. Denně navštěvují bohoslužby, přijímají svátosti, konají duchovní cvičení. Jejich křesťanský život je příkladně přesvědčivý. K rodině se připojuje konverzí i vychovatelka Matylda Damatzová, evangelička. Jejich svědectví ovlivňuje i vzdělaného židovského lékaře MUDra Pavla Strausse (1912-1944), aby rovněž přijal křest a stal se později významným katolickým básníkem a intelektuálem. Ve své knize „Život je jen jeden" (1996) sděluje: „Žil jsem s nimi a přijímal jejich konverzistický zápal, jejich nesmírné vnitřní vzepětí k Absolutnu i přes stálou opo-nenturu se rozplýval můj odpor k jejich živému a prožívanému křesťanství, jaké jsem si do té doby nedovedl představit." A nejpravdivější důkaz skutečné víry je Tomášovo životní rozhodnutí stát se jezuitou. Do noviciátu Tovaryšstva Ježíšova skutečně vstupuje po velmi úspěšné maturitě 1943 přímo v Ružomberku. Volí si jako životní program myšlenku Amor Christi usque ad oblivionem sui (Láska Kristova až k sebezapomenutí).

V létě 1944 vypuklo v Banské Bystrici Slovenské národní povstání a přeneslo se i do Ružomberka. Jenže Němci toto město dobyli zpět a v něm se usídlilo německé bezpečnostní Sonderkomando a začalo pátrat i po Židech, kteří po tvrdých dřívějších represáliích ve městě ještě žili. Jako první z rodiny Munkových zajistili 14.prosince matku, paní Giselu, pak manžela se synem Jiřím, kterému se podařilo ještě v jezuitském klášteře informovat novice Tomáše. Ten si dobře uvědomoval svou situaci. Celou noc strávil v kapli a ráno oznámil: „Tuto noc jsem Bohu nabídl svůj život za svůj židovský národ." 15.prosince i on je zadržen, přes protesty představených i přes poukaz na prezidentskou výjimku, která měla tuto rodinu chránit. S ostatními je transportován do Seredi. Tam se všichni setkávají. A setkávají se také s tehdy ještě mladým knězem (rovněž konvertitou ze židovství) Edmundem Petrem Bardošem (1912-1999), který později (působil jako farář v Habovce na Oravě) napsal: „Rodinu Munkovcovu z Ružomberku mi laskavý Bůh poslal jako nesmírnou milost (gratiam externam) pro mou posilu a povzbuzení. Už první setkání, kdy na jejich tvářích zářil opravdu nebeský úsměv, mě s nimi spojilo až po jejich mučednickou smrt. Společně konali modlitby ráno, večer, před jídlem i po jídle, růžence, vedli duchovní rozhovory. Tak praktickými úkony dokazovali ostatním co znamená žít křesťansky."

V polovině ledna byli však dále odtransportováni do různých koncentračních táborů. Rodina se definitivně v tomto čase rozdělila. Matka s Jiřím byli odvezeni do Bergen-Belzenu, kde oba zahynuli. Tomáš s otcem byli odvlečeni do Sachsenhausenu. Začátkem roku 1945 tam bylo asi 60 000 vězňů. Po karanténě byli převezeni do tábora Lichtenrade a byli nasazováni na práce v zničeném Berlíně. Kromě nelidských projevů násilí museli snášet především stálý hlad. E. Bardoš vzpomíná jakým povzbuzením a oporou pro sebe otec a syn Munkovi byli. Když málo obratný Tomáš jednou těžkou práci nezvládal, byl prudkou ranou dozorce pěstí do obličeje sražen k zemi a tichounce naříkal. Stačilo Františkovo: „Tomáši, který byl pro nás bičován…" a Tomáš vstává a pokojně pokračuje dál. A jak kněze Edmunda dojímal tichý šepot těchto dvou, když před usnutím si opakovali „Blahoslavení tiší… blahoslavení plačící… blahoslavení trpící pro spravedlnost…" V druhé polovici dubna se fronta přiblížila už natolik, že Němci se rozhodli evakuovat tábor Sachsenhausen, aby nepadl do rukou Sovětské armádě. Asi 33 tisíc vězňů rozdělených do skupin se vydalo na pochod bez dostačujícího jídla směrem severozápadním. Kdo nemohl držet krok, byl okamžitě zastřelen. Podle vzpomínek E. Bardoše den před pochodem našel hladový mladý muž Tomáš shnilou mrkev a snědl ji. To byla příčina problému, který se projevil hned následující den. Hned když s otcem nastupovali na pochod, cítil se špatně. „Už po hodině cesty," vzpomíná Bardoš, „se Tomáš začal potácet a klesal k zemi. Otec a já jsme jej podpírali a povzbuzovali. SS mani když zpozorovali, že Tomáš nemůže pochodovat a zdržuje kolonu, vytrhli jej z řady a hodili zlostně do příkopu. Samozřejmě, jeho otec zůstal s ním… Já musel pochodovat dále. Celou noc bylo slyšet výstřely. Ráno po krátkém oddechu jsme se setkali s přáteli z jiných pochodových stovek a ti nám zvěstovali hroznou zprávu: Tomáš a otec František jsou mrtvi. Viděli to na vlastní oči. Po našem odloučení přistoupil k těmto dvěma SS man s křikem: Auf - weitermaschieren! (Vzhůru, pochoduje dále!) Otec prosil, aby dopřál chvilku oddechu chorému synu. SS man nato dvěma ranami z automatu zabil Tomáše i jeho otce."

Dvě střely a krev otce i syna se smísily pravděpodobně 21. nebo 22.dubna 1945 nedaleko města Neuruppin. Patřili mezi šest tisíc obětí, které během pochodu zahynuly. Koncentrační tábor Sachsenbausen osvobodila Sovětská armáda také 22.dubna 1945. Pochod smrti pokračoval dále na sever a na začátku května jej příslušníci SS opustili. Zbídačelí vězni se dostali do rukou sovětských a amerických vojsk…

Tomáš Munka SJ

A František a Tomáš? Dokonáno jest… Láska Kristova je přivedla až k světeckému sebeodevzdání…

Blahoslavení… blahoslavení…

Připravil Mons.Josef Šindar, Česká republika

Naše duše vyvázla jako pták z ptáčníkovy léčky

Kdyby Hospodin nebyl pro nás,
ať to vyzná Izrael.
Kdyby Hospodin nebyl s námi,
když se na nás lidé obořili,
zaživa by nás pohltili,
když jejich hněv vzplál proti nám.
Voda by nás byla zatopila,
příval by se byl přelil přes nás,
přes nás by se převalily
rozbouřené vody.
Veleben buď Hospodin, že nás nevydal
za kořist jejich zubům.
Léčka se přethla
a my jsme volní.
Naše pomoc je ve jménu Hospodina,
který učinil nebe i zemi.

Žalm 123

Velkou věc s námi učinil Hospodin, naplnila nás radost

Když Hospodin přiváděl siónské zajatce,
byli jsme jako ve snách.
Tehdy naše ústa byla plná smíchu
a jazyk náš byl plný jásotu.
Tehdy se říkalo mezi pohany:
„Velké věci s nimi učinil Hospodin."
Ano, velkou věc s námi učinil Hospodin,
naplnila nás radost.
Hospodine změň náš osud,
jako se mění údolí na jihu země.
Kdo sejí v slzách,
žnouti budou s jásotem.
Vycházejí s pláčem,
když nesou semeno k setí:
Přijdou však s jásotem
a přinesou své snopy.

Žalm 125

Morální kredit je měna, kterou bychom měli platit

Jedním z účinkujících na koncertě lidí dobré vůle při letošních oslavách sv.Cyrila a Metoděje na Velehradě byl kytarista, profesor a zakladatel kytarové hry na pražské HAMU Štěpán Rak. Spolu s recitátorem Alfredem Strejčkem představil divákům úryvek z připravovaného komponovaného pořadu. Několik dnů před tím se Štěpánem Rakem uskutečnil Katolický týdeník následující rozhovor.

Co od vás mohou diváci na Velehradě čekat?

Do jisté míry překvapení, do jisté míry tradici. Tradici v tom, že s Alfredem Strejčkem představíme úryvek komponovaného pořadu, a věřím, že zajímavého. Netradiční bude v tématu. Byli jsme tentokrát inspirováni osobnostmi věrozvěstů Cyrila a Metoděje a právě o nich bude náš pořad.

Půjde o premiéru?

Ano, i když vzhledem k přímému televiznímu přenosu budeme moci nabídnout jen úryvek. Věřím, že i toto téma se začlení mezi naše další historické pořady, jako jsou už Jan Amos Komenský, Karel IV., Karel Čapek nebo i Biblické příběhy.

Co vás na osobnostech Cyrila a Metoděje inspirovalo?

Jejich pohnutý osud, zajisté i strastiplná, ale především úspěšná misie. Posiluje nás, že vzdor všem nástrahám a ústrkům dosáhli úspěchu, je to fascinující a silný příběh. To, co nám přinesli, není jen jazyk a liturgie, ale morální kredit To je největší měna, kterou bychom měli začít platit.

Máte přitom minimálně další tři pořady, které vycházejí z biblických témat a na Velehradě byste je mohli zahrát...

Nejen témata primárně biblická, ale třeba pořad Vivat Comenius, který jsme s velkým úspěchem provedli ve více než třiceti zemích světa. Hráli jsme ho Maorům na Novém Zélandě, domorodcům v Austrálii, lidojedům - byli to skutečně kanibalové - na ostrově Milingimbi, Indiánům v Severní a Jižní Americe... Nebo pořad Vivat Carolus Quartus, který jsme měli tu čest za podpory kardinála Dominika Duky letos v červnu uvést přímo ve svatovítské katedrále, v místě, kde Karel IV. odpočívá. Byla tam nádherná, fantastická atmosféra. Jen se chceme trochu omluvit posluchačům, že vzhledem k obtížné akustice téměř přeplněného chrámu nemuseli všichni úplně dobře slyšet. To jsme se však dozvěděli až po koncertě. Vzdor tomu to však byl zážitek nad zážitky! A divákům, kteří nám napsali, že špatně slyšeli, jsme poslali nahrávku tohoto pořadu jako malou kompenzaci.

Toto vystoupení jste měli jako charitativní.

Myslím, že dnes je dar něčím, co není úplně běžné, lidé spíše čekají, co dostanou. A když člověk opravdu daruje potřebným, je to čin, za který si zaslouží dík. Tímto děkujeme návštěvníkům tohoto i jiných našich benefičních koncertů, neboť právě svou účastí pomáhají druhým...

Proč se tak často účastníte charitativních koncertů?

Z jednoho prostého důvodu: když člověk daruje, je tím sám obdarován. Jsem přesvědčen, že dar je darem, když se o něm jako o daru moc nemluví. Někdy se totiž tzv. benefiční koncerty dělají také tak, že je kolem nich veliký humbuk, spousta medií a těmi obdarovanými bývají nakonec třeba i umělci sami - od sponzorů dostanou svůj honorář a za charitu se pak považuje to, co se vybere. Nechci tím však nikoho kárat, je to věc přístupu každého z nás. Konec konců i v Bibli stojí, že dělník jest hoden mzdy své. Hrajeme nejraději tam, kde oním darem je koncert sám. Sem patří koncerty v domovech důchodců, v nemocnicích, ale i ve věznicích. Pravidelně jezdíme hrát třeba do Valdic.

Má hudba tu moc změnit uvažování člověka?

Jeden příklad za všechny. Hrál jsem v domově důchodců v Černé Hoře u Brna a jako přídavek jsem zahrál *Píseň pro Davida*. Jde o skladbu, která mě provází mnoho let a je věnována biblickému králi Davidovi, jemuž bylo dáno hudbou léčit a uzdravovat. Když jsem dohrál a koncert skončil, přišel za mnou asi osmdesátiletý pán a roztřeseným hlasem mi řekl: „Už několik týdnů jsem si střádal prášky, abych ukončil své trápení. Ale teď po té *Písni pro Davida* jsem je spláchl do záchodu a rozhodl se, že budu žít dál.“ To přitom není jediný případ: byli to feťáci, vězni a další, kteří díky hojivé síle hudby začali uvažovat jinak. Vždyť máme ten nejlepší příklad v králi Davidovi, který díky svým písním dokázal s Boží pomocí lidi léčit a uzdravovat.

Tam ostatně nacházíte počátek své kytaroterapie.

O tom to přece je! Hudba má úžasnou harmonizační schopnost a tón kytary je v něčem specifický. Zní totiž jen velmi krátce a člověk ho pak touží slyšet znovu a znovu. Brnknete, tón se rozezní a odezní, podobně jako lidský život, ale když ho dokážete zahrát líbezně, aby měl třeba něžnou a tklivou barvu, zatoužíte po něm ihned znovu. To je to pouto, které lidi táhne ke kytaře. Rychlým opakováním tónu, metodou, kterou jezdím učit po celém světě a jíž dnes mnozí říkají „Rakovo tremolo“, lze dosáhnout, že se tón kytary prodlouží, zmonumentální a kytara zní jako orchestr.

Kdy jste poprvé vzal kytaru do ruky?

Jako dosti malý kluk. Hrál jsem zprvu na housle, ale na hudební škole si soudružka učitelka raději pilovala nehty, než aby se věnovala výuce, tak jsem toho nechal. Na střední odborné výtvarné škole, kde spolužáci hráli *Pramínek vlasů* a *Dianu*, jsem si říkal, že bych se také zapojil, ale housle se k tomu moc nehodily, tak mi dali do roky kontrabas. Až když jsem viděl, jaký úspěch u dívek mají kluci s kytarou, rozhodl jsem se, že s ní začnu taky. To mi bylo sedmnáct nebo osmnáct let, leč zpočátku mi to moc nešlo. Ale potom jsem se do toho zakousl a udělal zkoušky na konzervatoř k panu profesoru Štěpánu Urbanovi. To byl zásadní obrat v mém životě.

Tento člověk mě učil nejen kytaru a skladbu, ale především lásce k životu a múze hudby, ale i oněm věcem mezi nebem a zemí, tomu, že tu nejsme sami, že jsou tu síly, kterým vděčíme za svůj život. A záleží na nás, jak tyto síly nazveme - pro mne je to Bůh.

Vaše myšlení a postoje se nějakým způsobem promítají do výrazu, který dáváte své hudbě. Dá se popsat interpretační a skladatelský vývoj, který jste s kytarou za ta léta prodělat?

Kytara je má velká láska. Je to má kamarádka orchestrální, komorní, písňová, poetická, zkrátka kytara mě vede k tomu, že tvořím. Otázka nestojí tak, že hudbu vytvářím na kytaru, je to přesně naopak - na kytaru vytvářím hudbu. Smyslem je, abych skrze kytaru promlouval coby skladatel a interpret, jde mi o hudbu jako takovou. Každý den poklekám před cosi jako „oltář umění" a pomodlím se svou hudební modlitbičku.

S čím za vámi přicházejí vaši studenti? Co se chtějí naučit?

Očekávání ničí vztahy a nejen je. Cítím, že kdykoli něco očekáváme, je to něco za něco. Studenti přicházejí se svými schopnostmi a mnohdy očekávají, čeho se jim při výuce dostane. Když pan profesor Urban umíral, ptal jsem se ho na jeho krédo, co by mi poradil, jak přistupovat k žákům, co hlavního jim sdělit, jak jejich očekávání nejlépe uspokojit. On se tehdy lišácky pousmál a řekl jedinou věc: „Snaž se jim co nejméně překážet." To byla ta největší rada, co mi kdy kdo dal.

Jako kantoři děláme často velkou chybu, že se své studenty snažíme napravovat, vést „správným" směrem, ale přitom jim málo naslouchámе. Svého syna Matěje jsem na nástroj učil a očekával, jak se bude zlepšovat Byl z toho ale cítit tlak a Matěj na hraní na nějakou dobu doslova zanevřel. Až jednou, to mu bylo asi šestnáct jsem z jeho pokoje zaslechl, jak si brnká na kytaru. Už jsem byl moudřejší a dělal jsem mrtvého brouka, čekal jsem na okamžik, kdy jednou zaťukal na dveře mé pracovny s prostou otázkou: „Tati, myslíš, že se sem tenhle akord hodí?" V tu chvíli jsem věděl, že je to výzva, kdy jako učitel a táta můžu zafungovat. Tehdy začala naše spolupráce, která vyústila v současné nádherné společné koncerty. Zkrátka když jsem mu přestal překážet.

Na fotografii z leva do prava: Alfred Strejček, kardinál Dominik Duka a Štěpán Rak. U příležitosti jejich koncertu ve svatovítské katedrále nechal při zahájení kardinál Duka rozeznít zvon Zikmund, k jehož rozhoupání je potřeba šesti zvoníků. Rozeznívá se jen několikrát do roka při slavnostních příležitostech. Rozeznění zvonu znamenalo pro Štěpána Raka „vyvrcholení jeho celoživotního koncertu v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha, splněním jeho celoživotního snu".

Jste tramp. Představuju si, jak sedíte u táborového ohně a trampové na tři akordy a rozladěné kytary hrají staré trampské písně. Vy u toho sedíte a hudebně trpíte... Je to tak?

Jsem odchovanec osady Hobarťáků. Ti kluci mě vzali do party, když jsem se na kytaru sotva učil, takže nemám žádné právo, abych se nad ně povyšoval. To, co dnes umím, je jen díky mé práci a tomu, že mi osud dopřál potkat úžasné lidi. Trampové v mém životě sehráli roli základní. Hlavně Standa Kadlec zvaný Dědek mi vlastně zachránil zdraví a možná i život. Já byl v sedmnácti letech slaboučký a podvyživený kluk. Když si člověk uvědomí peripetie spojené s mým narozením a příchodem do Čech, je to logické. Dědek jednou řekl mé mámě: „Paní Raková, já se na toho vašeho hubeňoura už nemůžu dívat" - a vzal mě do parády. Přinesl činky a začali jsme cvičit. Za několik let, kdy jsme dřeli třikrát týdně po třech hodinách, jsem měl biceps 52 centimetrů! Trochu jsem se pochlapil a získal ztracené sebevědomí.

Své zdraví jste si musel vybojovat.

Velmi tvrdě. Dřív jsem byl takové nemocňátko, od malička jsem měl záněty nosohltanu, angíny, chřipky, pořád jedno za druhým... Od té doby jsem díky Bohu v pořádku. Proto jsem dal trampům dárek v podobě cédéčka *Tesknĕ hučí Niagara*, které mi „pokřtil" sám Jaroslav Foglar vodou z Niagary. Byli jsme s Alfredem Strejčkem Jestřábovi přátelé až do jeho smrti. Když už ležel těžce nemocný v Thomayerově nemocnici, vzali jsme ho vždy hrobníkovi z lopaty a odvezli mezi ty jeho „náctileté", povídali jsme si a zpívali. Mladí se ho ptali třeba na to, kolik bobříků splnil. Říkal, že jen čtyři, že bobříka mlčení nikdy neulovil. A pak jsem měl tu čest s Alfredem Strejčkem Jestřábovi zahrát i na jeho poslední cestě jím milované *Nebeské jezdce*.

Chodíte si někdy skutečně zahrát k trampskému ohni?

Samozřejmě, ale teď z důvodu pracovního vytížení je toho minimum. Jezdívám pravidelně na veliké ohně na Medenici. Vždycky se těším na naše kamarády, na Šípáky, na Edu z Ameriky. Je to nádhera.

Nemají z vás trompové, když vezmou do ruky kytaru, trému?

Nemají, proč? Když děláme věci z lásky, děláme je nejlépe. A to oni rozhodně dělají.

Aleš Palán
Katolický týdeník 27-28/2012

* * *

Bylo to před lety, kdy se naše české společenství v Chicagu mohlo radovat a těšit z umění Štěpána Raka a Alfreda Strejčka. Stejně se radovalo naše zdejší trampské společenství, bývalá TO Dálava, která je pozvala k vystupování. Oba umělci jedou dál. Měli bychom si přát, aby mezi nás ještě jednou zavítali!

Eda Vedral

MLADÝM

"Mami, můžu si půjčit 50 korun?"

Z práce se žena vrátila pozdě, unavená a podrážděná. U dveří na ni čekal její šestiletý syn a hned se na ni obrátil s otázkou: "Mami, můžu se tě na něco zeptat?"

Matka mu odpověděla: "Jistě, na copak?"

Syn se nesměle otázal: "Mami, kolik vyděláš za hodinu?" - "Do toho ti nic není. Proč se mě na to vůbec ptáš?" Odpověděla žena nazlobeně.

Chlapec byl však neodbytný: "Jen to chci vědět. Řekni mi prosím, kolik si vyděláš za hodinu?"

Matka mu nervozně odsekla: "Když to musíš vědět, tak je to 100 korun za hodinu."

"Ach jo," povzdechl si chlapec se svěšenou hlavou. - "Mami, můžu si od tebe půjčit 50 korun?"

Matka byla bez sebe: "Jestli ses ptal jen proto, že si chceš půjčit na nějakou pitomou hračku, nebo jiný nesmysl, tak odpochoduj zpátky do svého pokoje a jdi spát. Přemýšlej o tom, proč jsi tak sobecký. Já se v práci nedřu jen pro nějakou dětskou lehkovážnost."

Chlapec potichu odešel do svého pokoje a zavřel za sebou dveře. Žena usedla a chlapcovy otázky ji rozzlobily ještě víc. Jak se jí může takhle ptát, jen aby dostal nějaké peníze? Asi po hodině se žena uklidnila a začala přemýšlet: Možná, že na něco opravdu těch 50 korun potřeboval. A moc často si o peníze neříkal. Žena přistoupila ke dveřím do chlapcova pokoje a otevřela je.

"Už spíš, synku?" Zeptala se.

"Ne, mami, jsem vzhůru," odpověděl chlapec.

"Přemýšlela jsem, možná jsem na tebe zbytečně vyjela," řekla žena.

"Byl to dlouhý, úmorný den a já si na tobě všechno vylila. Tady máš těch 50 korun, které jsi chtěl."

Malý chlapec se posadil a usmál. "Ach, mami, moc děkuju," zajásal.

Pak sáhl pod polštář a vytáhl krabičku s několika drobnými. Žena viděla, že už nějaké peníze má a pocítila, jak se jí znovu zmocňuje hněv. Chlapec spočítal všechny své peníze a pak pohlédl na matku.

"Proč chceš víc peněz, když už nějaké máš?", zabručela matka.

"Protože jsem neměl dost, ale teď už mám," odpověděl chlapec.

"Mami, teď mám 100 korun. Můžu si koupit hodinu tvého času? Prosím, přijď zítra o hodinu dřív. Mohli bychom spolu večeřet."

Žena byla zdrcena. Objala svého malého syna a prosila ho za odpuštění.

Tohle je jen kratičká připomínka všem, kteří v životě hodně tvrdě pracují. Nenechme si čas protéci mezi prsty, aniž bychom jej strávili s těmi, na kterých nám opravdu záleží, které máme v srdci. Nezapomínejte sdílet váš čas v hodnotě 100 korun s někým, koho opravdu milujete. Když zítra zemřeme, firma, u které pracujeme, si za nás najde náhradu během několika hodin. Ale rodina a přátelé, které opustíme, budou cítit ztrátu po zbytek života.

Redakci zaslal František Klaban z Kanady

Všechno, jen ne psychiatra, všechno, jen ne chemii

Název této kapitoly není příznačný pouze pro některé osoby mdlého vzdělání v předchozím století, ale i pro dnešní majitele vysokoškolského diplomu, kteří se psychiatrické ordinaci vyhnou obloukem.

Konec konců, že známost s psychiatrem není to pravé, může ukázat i tato moje zkušenost. Pokud na pelhřimovském náměstí potká pacient svého zubaře, široce se na něho usměje panem doktorem nedávno spáchanými kusadly a zdaleka ho pozdraví. Stejně jednají i pacienti ostatních medicínských oborů vůči lékařům, u nichž se léčí. Potká-li ve městě někdo z mých pacientů mne, okamžitě je zaujat obsahem výkladní skříně nebo si v tu chvíli pozorně hledí ciferníku svých hodinek. Prostě o mně v tu chvíli neví. Kolemjdoucím by došlo, že se známe z ordinace, což jistě není žádná velká sláva. Plně to chápu.

Ale on je někdy potřeba i odříkaného doktora pořádný krajíc.

Jistého času ke mně přišel mladý muž se žádostí, zda bych nenavštívil v bytě jeho manželku, inženýrku ekonomie, toho času na mateřské dovolené. Přišla prý by za mnou sama, ale je jí tak nedobře, že se na cestu necítí dost silná.

Když jsem vstoupil v jejich rodinném domku do předsíně, všiml jsem si na podlaze rozložených papírových krabic. Manžel mne upozornil, abych šel opatrně a žádnou neposunul z místa. Další krabice byly v kuchyni i obývacím pokoji. Nejvíce jich bylo v ložnici, kde ležela paní inženýrka. Tomuto zvláštnímu vybavení interiéru jsem nerozuměl, ale lidé mají různý vkus a ne každému se všechno líbí. Podivnější než ony krabice mi bylo to, že doprovázející manžel je obřadně obcházel a opakoval mi, abych se žádné z nich nedotýkal.

Když jsem se posadil k lůžku mladé ženy, dozvěděl jsem se z jejího pomalého a tichého vyprávění, že ji asi půl roku nic nebaví, nemá z ničeho radost, nechutná jí jídlo, ani sexuální život, ráno se brzy probouzí, a to je jí nejhůř. Za celý den není schopna udělat věci, které dříve zvládla za chvíli levou rukou, vyčítá si, že nadělala mnoho zla, bojí se noci, kdy se zase vrátí deprese, začíná myslet na smrt.

Jednalo se nepochybně o poměrně těžkou depresivní poruchu.

Manžel pacientky, povoláním učitel, byl ze stavu své ženy nešťastný a byl ochoten udělat cokoli, aby se jeho žena uzdravila.

„Stav vaší manželky, která trpí silnou depresí, je za ty měsíce, co se neléčila, dost zanedbaný, a nebude-li potřeba hospitalizace v psychiatrickém ústavu, určitě nečekejte zlepšení den ze dne," sdělil jsem mu ve vedlejší místnosti, kde jsme spolu stáli v obležení dalších papírových krabic.

„Ale já to nezanedbal. Hned, jak začala mít potíže, navštívili jsme spolu paní Liškovou. Ta nad manželkou točila

virguli, změřila jí sílu aury, průchodnost čaker a potom přišla k nám, točila virguli v celém našem bytě a našla geopatogenní zóny, které manželce způsobují potíže. Přinesla kovové odrušovací spirály a dala je to těch krabic. Proto musejí být položeny přesně tam, kam je paní léčitelka umístila."

„A kolik jich tady máte?" zeptal jsem se učitele.

„Nejprve byly jen dvě, ale jak se stav manželky horšil, tak paní Lišková přinášela další a další. Potom jich bylo asi dvacet, a když se stav ještě zhoršil, Lišková znovu přeměřila zóny, auru i čakry - a teď jich tady máme asi šedesát."

Nic jsem nekomentoval. Mám zkušenost s tím, jak silná je víra neznabohů.

„Dobrá, pane učiteli, po rozhovoru s vaší manželkou bych si dovolil ještě dvě krabice přidat. Proti těm, které vám přinesla paní léčitelka, jsou hodně malinkaté. Nebudou v nich železné spirály, ale léky. Dávejte je manželce pravidelně a oba buďte trpěliví. Pokud by se stav jen trochu zhoršil, zavolejte mne. Jinak za mnou přijďte za dva týdny."

„A co s těma krabicema?" zeptal se rozpačitě učitel.

„S jejich obsahem udělejte, co chcete, ale s obsahem těch dvou, které jsem vám předepsal na recept, naložte tak, jak jsem vám doporučil."

Po využívání dvou krabiček antidepresiv se stav zlepšil, po využívání čtyř byla mladá žena bez deprese. Po roce užívání léků a pravidelných kontrol jsem ji mohl vyřadit z evidence.

Nedávno jsem oba manžele potkal na pelhřimovském náměstí. Když jsem je pozdravil, ani jeden mi neodpověděl. A proč také. Lidé by si mohli myslet, že se známe z kostela. A to je ještě větší ostuda než se znát z psychiatrické ordinace.

Z knížky „Třicet případů aneb malé, bílé, kulaté"
Doc. MUDr. ThDr. Mgr. Jaroslav Max Kašparů, Ph.D.
Autor je známý psycholog a psychiatr,
člen třetího řádu premonstrátů a jáhen katolické církve

Naše cesta do Indie (8)

Jak jsme se málem utopili

Raft se nedá otočit, říká se někdy mezi vodáky. Na to jsme se spoléhali, když jsme uvažovali nad výletem na raftu po řece Ganze. Měli jsme za sebou zkušenosti z Vltavy - nic se nám nemůže stát, říkali jsme si.

Městečko Rishikesh se považuje za hlavní město jógy. Mezi turisty je ale proslavené také právě díky Ganze, která zde nabízí několik desítek kilometrů vody ideální pro raftování. Řeka v těchto místech opouští Himaláje a protéká mezi nádhernými kopečky. V Rishikeshi je spousta agentur, ve kterých se dá zapůjčit raft. Domluvili jsme se v jedné z nich, že pojedeme delší, dvoudenní trasu. Nejtěžší úsek nás prý čeká jen pár kilometrů po startu - peřej jménem Stěna. Náš průvodce nás uklidňoval: „Ničeho se nebojte, už jsem ji jel mnohokrát." Druhého dne ráno nás džíp vyvezl asi třicet kilometrů proti proudu. Kromě nás čtyř v raftu seděl i průvodce se dvěma kamarády; další pomocník plul pár metrů za raftem v kánoi, prý jako záchranná loď.

Průvodce nás naučil místní vodácký pokřik. Dáme pádla do středu člunu, on zavelí: „Ganga mata ki!" a ostatní odpovědí mohutným: „Džéééj"" Neboli: „Ganga je naše matka, hurá!" Pověstná peřej Stěna při pohledu shora žádnou hrůzu nenahání - trocha pěny a celkem široké koryto bez kamenů. „Hlavně nepřestaňte pádlovat," dostaneme poslední pokyn a vyrážíme.

Prvních pár vln člun pořádně rozhoupe. „Fóóóvid, fast fóóóvid," křičí průvodce a my zjišťujeme, že to asi taková legrace nebude. Proud nás táhne mezi největší vlny. Jedna za druhou se valí do raftu, člun skáče nahoru a dolů a my v tu chvíli zapomínáme pádlovat. Před poslední vlnou se voda jakoby propadne; člun klesne o metr dolů. Před námi se vytvoří dvoumetrová vlna, proti které jsou už všechny vodácké poučky nastřádané na Vltavě k ničemu. V poslední chvíli si intuitivně strhnu z nosu brýle a pak už jen padám do vody.

Proud mě stáhne pod hladinu a smýká se mnou sem a tam. Pod vodou jsem možná deset, dvacet sekund, ale člověku, kterému dochází dech, to připadá jako věčnost. Zkouším plavat, ale netuším, kde je nahoře a kde dole. Naštěstí mám záchrannou vestu, která mě nakonec vytáhne na vzduch, nějakých sto metrů pod Stěnou. Zhluboka se nadechnu a začnu hledat ostatní. Kus ode mě se snaží naši průvodci vrátit převrácený raft zpátky dnem dolů, někde v dáli plave s záchranného kajaku Luděk s Maruškou a na jiném místě také Michal.

Vyškrábeme se do člunu a začneme počítat ztráty. Nikomu se nic nestalo; těch pár vteřin pod vodou v divokém proudu však stálo za to. „Už jsem myslel, že je po nás," tvrdil Luděk. Ostatní na tom byli podobně - „Tak takhle to vypadá, když člověk umírá," proběhlo prý dokonce hlavou Michalovi.

Mně voda sebrala sandál, ale naštěstí jej náš záchranný kajakář vylovil a s úsměvem mi jej vrátil. Brýle které jsem po celou dobu držel v ruce, mi proud ohnul do pravého úhlu. Podařilo se je jakž takž narovnat, i když v místě ohybu z nich opadala barva. Maruška si roztrhala kalhoty a ztratila sluneční brýle „Nevadí. Pokud se brýle utopily v posvátné řece Ganga, narod se v příštím životě nejmíň jako kontaktní čočky." Foťák byl po celou dobu přivázaný v nepromokavém pytli na zádi. Pád do vody i spoustu ran, které dostal, přežil bez úhony. Až později se nám průvodce přiznal, jak je to se Stěnou ve skutečnosti. „Takových devadesát procent lidí se na Stěně cvakne," vysvětlova nám, když jsme se sušili na břehu o pár kilometrů dál.

Zbytek cesty raftem jsme si ale užili. Ještě jedna peřej nám dala zabrat - ztratili jsme na ní Luďka. Vlna zde s člunem prud ce zamávala ze strany na stranu - Marušku to vyhodilo z místa takže přeletěla celý raft a skončila mi v náručí. Luděk sedíc vpředu však takové štěstí neměl - voda ho smetla pryč. „Věděl jsem, že je zle," popisoval později. „V letu jsem jenom takhle máchl rukou a doufal jsem, že se něčeho chytím." To se mu naštěstí podařilo - zachytil boční lano raftu, takže jsme jej po pár metrech vytáhli zpět do lodi. Luděk tak měl nakonec z nás všech z raftování nejvíce zážitků - ačkoli o ně ani nestál.

Už bez dalšího koupání jsme druhý den v poklidu dopluli zpě do Rishikeshe. Unavení, ale spokojení. Raftování na posvátné řece pro nás mělo ještě jeden význam: „Letos nám to na Veli konoce nevyšlo s křesťanskou zpovědí. Tak jsme se alespoň hinduisticky umyli od hříchů v Ganze."

Tam, kde bydlí bohové

Michalovi výšky nedělají dobře - a to je docela nepraktick nemoc, pokud člověk míří do Himalájí. Deset hodin jsme seděl v džípu a šplhali se po klikatých silnicích do kopce. Himaláj tvoří přibližně půlkruh; jejich hlavní část se nachází v Nepálu avšak pokračují i v Indii. Přímo s Nepálem sousedí indický stá Uttarakhand - a právě do něj jsme měli namířeno. Kdykoli jsm v minulých letech vyráželi v Česku do hor, říkal jsem si: Pá Bůh určitě bydlí na horách. Zde to platí doslova. Hinduist považují Himaláje za posvátné a samotný stát Uttarakhand s někdy označuje jako Příbytek bohů.

Naplánovali jsme v Himalájích desetidenní trek, tedy pěš túru s batohem. V horách právě končila zima a všichni ná varovali, že to nebude žádná legrace; někde prý ještě budo sněhové závěje. To nám ale nemohlo v naší vysněné cest zabránit.

Na výpravu se člověk musí vydat s průvodcem. Stezky nejso značené a bez místního znalce bychom se snadno moh uprostřed hor ztratit. Také nám všichni doporučovali, abychor si s sebou vzali alespoň jednoho nosiče - prý si výprav mnohem více užijeme, pokud potáhneme na zádech o několi kilogramů méně. Najali jsme si průvodce Sonua, malink nesmělého chlapíka mluvícího docela obstojnou angličtinou Nosič Puran sice anglicky neuměl, zato dokázal pobrat všechn

Naše výprava s českou vlajkou na vrcholku Kuari Passa v Himalájích

naše stany i polovinu zásob jídla. Když jsme se později šplhali do kopců a potili krev u každého kroku, nechápali jsme, kde na to bere sílu.

Do hor s papiňákem

Až dosud se nám s Maruškou průjmy v Indii jakž takž vyhýbaly. Ne že by to bylo vždy ideální, ale varování o pověstných zažívacích potížích se zatím nenaplnila. Den před začátkem výpravy se však průjem ozval. Bolelo mě břicho a půl dne jsem proležel v posteli. Rozhodli jsme se, že výpravu odkládat nebudeme. Nazítří jsme sbalili batohy a vyrazili do hor.

Už první stoupání ukázalo, že jsem zřejmě přecenil síly. Měli jsme nastoupat asi kilometr převýšení. Každý krok mi dělal čím dál tím větší potíže, takže jsem musel dělat stále častější přestávky. Zkrátili jsme úvodní část výpravy na minimum a utábořili se na prvním možném místě.

Odebral jsem se na kutě, jakmile jsme postavili stan; ostatní se vydali pomoci Sonuovi a Puranovi s vařením večeře. Nestačili se divit. Puran nesl kromě spousty dalších věcí i kompletní kuchyňské vybavení - pro každého talíř, lžíci a plechový hrníček, dále pánvičku, kastrol a dokonce i tlakový hrnec. Oba naši společníci asi automaticky očekávali, že hodláme na treku vyvařovat kdovíjak náročná jídla - my jsme přitom počítali s tím, že těch pár dní vydržíme jen o polívkách ze sáčku a těstovinách.

Na obzoru se tyčila posvátná hora Nanda Devi. Podle některých je to se 7816 metry nejvyšší vrchol Indie. Jiní však za nejvyšší označují horu K2. Ta se nachází v Kašmíru, v části, která je v současnosti pod správou Pákistánu. Oba státy si nicméně kreslí sporné oblasti Kašmíru na mapy jako svá území. My jsme tentokrát dali přednost pákistánskému názoru a kochali jsme se pohledem na - alespoň pro nás - nejvyšší vrchol Indie.

Reklama na ticho

To jsme ještě v Indii nezažili. Nikde žádná auta, prodavači nesmyslů, zástupy prodírajících se kolemjdoucích, otravní řidiči autorikší ani odpadky poházené všude okolo. Namísto toho dech beroucí rozhledy na nejvyšší velikány světa, čistý vzduch... a hlavně ticho! Himaláje, to je taková divná Indie. Člověk ani nevěří, že i toto patří do té stejné země.

Ráno jsme se probudili zimou. Stany byly pokryty poprašek sněhu, který v noci napadl. Opět mi nebylo dobře, ale i přesto jsme se rozhodli pokračovat. Stezka nás vedla po prudkých svazích, kde stačil jediný krok, aby se neopatrný turista zřítil do stometrové propasti.

Hlavní cíl našeho treku měl být Kuari Pass, průsmyk ve výšce 3640 metrů nad mořem. Ukázalo se, že to bude nad moje síly. Po pár kilometrech jsem byl tak hotový, že jsem měl co dělat, abych se vůbec dopravil do tábořiště. Dohodli jsme se, že si dám jednodenní přestávku - ostatní se zatím bez batohů vyšplhají na Kuari Pass a sestoupí ještě téhož dne zpět.

Další den jsme pak obrátili směr a vydali se zpět do Joshimathu, našeho výchozího stanoviště.

Pohanský obřad

Kluci stáli před těžkou volbou. Buď počkat s námi pár dní v Joshimathu, až mi bude lépe, a oželet tak několik drahocenných dní v horách, anebo se vydat na další výpravu sami se Sonuem a Puranem. Byl zde jeden problém: Sonu uměl anglicky a hindsky, Puran hindsky a nepálsky, ale ani jeden z nich česky. „Máme ruce a nohy, nějak se už domluvíme," shodli se Michal a Luděk nakonec. Naše skupinka se tak rozdělila; kluci se vypravili na zkrácený, pětidenní trek do hor, my jsme zůstali v Joshimathu s tím, že odtud budeme podnikat vycházky do okolí.

Po dvou dnech se nám naskytla možnost zajímavého výletu: můžeme strávit noc v himalájské vesnic, vylézt na nedaleký kopec a zúčastnit se hinduistického obřadu, který se ten den ve vesnici koná. To se nedalo odmítnout.

Náš nový průvodce nás zaved do svého rodného domku ve vesnici Lata. K přejití takové himalájské vesnice z jednoho konce na druhý je zapotřebí docela slušná kondička. Domečky jsou rozesety v prudkém kopci vysoko nad řekou; přímo naproti vesnici se tyčí čtyřtisícová hora. Vesničané zde šplhají mezi jednotlivými domky po prudkých stezkách a někde i po schodech.

Navečer se obyvatelé Laty sešli na malém náměstíčku před chrámem bohyně Nanda Devi. Když jsme přišli my, hořel už uprostřed oheň a okolo sedělo asi dvacet lidí v kroužku. Jeden předzpíval nějaké monotónní litanie a ostatní po něm opakovali. O něco později se dali další vesničané do tance. Muži i ženy vytvořili kruh, chytili se za zády za ruce a přešlapovali do rytmu - vždy krok vpřed a krok vzad. Když to Maruška viděla, nedokázala odolat: „Tancovat s domorodci okolo ohně, to zažiji jen jednou za život!" Místní nic nenamítali, a tak nejméně dvacet minut poskakovala s nimi.

Vrchol programu měl představovat příchod boha Múrua. Na náměstíčko vběhl muž v masce, ověšený nejrůznějšími ozdobami, třásněmi a s klackem v ruce. Začal divoce skákat okolo ohně a běhat dokola. Vydával různé zvuky, chvíli křičel a jindy zpíval. Občas se naklonil k někomu z obecenstva, občas se začal válet po zemi a nakonec začal házet po publiku hrsti mouky. Klackem mával okolo sebe, opíral se o něj při skákání a chvíli jej používal i jako sexuální symbol.

Vesničané se kouskům vřeštícího boha smáli a bavili se jako někde v divadle. To nám přišlo velice zvláštní a odlišné od toho, na co jsme zvyklí v naší křesťanské tradici. U nás máme Boha v úctě; zde si z něj dělali legraci. Domů jsme se vrátili plní dojmů.

Kravinec v hindštině

Když jsme se po pěti dnech měli opět setkat s Luďkem a Michalem, mysleli jsme si, že budou naštvaní, protože za tu dobu s průvodcem neprohodili ani slovo. Místo toho, ještě než jsme si vůbec začali vykládat zážitky, vytáhli svoji chloubu: vlastnoruční pětistránkový česko-hindský slovník. Obsahoval spoustu důležitých frází, jako například „Bude dneska dlouhá túra?" „Bolí mě nohy!" nebo „Bude k večeři rýže, anebo polévka?" A také některá zásadní slova, jako například „kupředu", „hora", anebo třeba „kravské lejno". Na oplátku uměli Sonu i Puran spoustu věcí česky - s hezkou výslovností říkali: „nůž", „bota", „lžíce" a také pár sprostých slov. Kluci naučili oba společníky sedmu, kterou prý trávili večery ve stanu. Bylo vidět, že se se Sonuem a Puranem, navzdory všem jazykovým a kulturním překážkám, dobře skamarádili.

Opustili jsme Himaláje a vydali se na poslední velkou zastávku na naší cestě: do Corbettova národního parku. Lonely Planet o něm nešetřil chválou - člověk se může vydat na projížďku na slonovi a pokud má štěstí, může kromě různé divoké zvěře zahlédnout dokonce i tygra!

Na lovu tygrů

Houpe se s námi celý svět a držíme se vší silou, než pochopíme, že se není čeho bát. Slon dělá pomalé kroky, při kterých se zvláštní čtyřmístné sedlo naklání doleva a doprava. Na poslední chvíli jsme zamluvili výlet na slonech a nyní míříme do srdce národního parku hledat divoká zvířata. Kromě nás jede na slonovi i řidič, který sedí zvířeti za krkem.

Přicházíme na velkou planinu mezi dvěma rameny řeky. Už z dálky vidíme stádo divokých slonů a pomalu se k němu blížíme. Stádo prý vždy tvoří jeden samec a několik samic s mláďaty. Nijak si nás nevšímají - jedeme na slonovi, takže se můžeme k zvířatům dostat mnohem blíž než při jízdě džípem. Až když jsme pouhých pár metrů od nich, zatroubí samec signál k ústupu, sloni se seřadí do řady a odklusají pryč.

My pokračujeme v cestě s očima na stopkách - hledáme tygra. Celkem jich ve zdejším parku žije okolo sto třiceti. Mluvili jsme s lidmi, kteří tygra zahlédli včera; před námi se však zřejmě všichni schovali. Nakonec jsme zahlédli jen několik tygřích stop, ale i tak jsme se z výpravy vrátili moc spokojení.

Zikmund a Hanzelka

„My kluky domů nepustíme, ještě si je tu pár dní necháme," napsali jsme s Maruškou z legrace zprávu Michalově mamince pár hodin před tím, než mělo klukům z Bangalore letět letadlo. To jsme ještě nevěděli, že to bude pravda. Jen o pár minut po-

Na slona jsme nastoupili ze zvláštní pošiny

zději jsme si přečetli zprávy - na Islandu před pár dny vybuchla sopka Eyjafjallajokull. Kvůli oblaku prachu se začala postupně uzavírat letiště po celé Evropě. Let kluků byl zrušen jen několik hodin před plánovaným startem.

Michalovi a Luďkovi tak indické dobrodružství ještě nekončilo. Kluci nakonec museli zůstat v Indii o celých devět dní déle. Nechali jsme je objevovat Bangalore a sami sme se vydali do Sumanahalli, salesiánského centra starajícího se o kluky z ulice.

Z Michala a Luďka se za tu dobu stali úplní indičtí odborníci Naučili se usmlouvat taxikáře na nejnižší možnou cenu, dokázali si popovídat s číšníky a i bez mapy se ve městě vyznal mnohem lépe než my. Bylo ale vidět, že se už těší domů. V den před jejich skutečným odletem jsme si dali naposledy sraz vypili pivo na jejich počest a rozloučili se.

Doma na kluky čekalo velké přivítání. Všem museli vyprávět co vše v Indii zažili - jak jsme se málem utopili v Ganze, jak vysoké jsou Himaláje a jak to vypadá, když slon snídá. Když jsme s nimi mluvili po telefonu, chlubili se nám: „My jsme teď doma úplní hrdinové. Slavnější než Zikmund a Hanzelka!"

Co Indům závidím

Doktor, který neví, jak se cítí pacient, je špatný doktor. To jsem si uvědomila už na fakultě. A teď jsem získala jedinečnou možnost zjistit, jak se cíti pacient v nemocnici v Indii. Po návratu z Himalájí mě skolil průjem a vysoká horečka. Nemocnice svaté Filomény v Bangalore mě příjemně překvapila. Čistý a útulně vybavený pokoj, dobré jídlo a hlavně příjemný personál. Po čtyřech dnech na kapačkách průjem odezněl a já jsem byla propuštěna domů. Vlastně jediný podstatný rozdíl oproti českým nemocnicím byl ten, že sestřičky a doktoři měli čas se mnou popovídat. To jim mohou čeští kolegové opravdu jen závidět!

Příběhy kluků z ulice

Mají v sobě něco divokého. Jakousi prudkost, řvavost, ostré lokty, umí se bít o svoje místo na světě. Klukům ze střediska Sumanahalli je mezi patnácti a dvaceti roky, ale zažili toho u

spoustu - od dětství tvrdě pracovali, žebrali nebo i kradli, aby měli co jíst. Nakonec ale měli štěstí - dostali se do Salesiánského střediska. Nyní mají šanci vést normální život.

Našim dětem z Deodurgy skončil na konci března školní rok a odjely domů na prázdniny; škola a internát tak na dva měsíce osiřely. Rozhodli jsme se, že se po návratu z Himalájí vydáme do Bangalore, do jiného Salesiánského střediska, abychom druhou část volna strávili nějak užitečně.

Vesnice lidí dobrých srdcí

Ve středisku Bosco Sumanahalli bydlí mezi dvaceti a třiceti kluky. Jejich počet se průběžně mění, jak noví přicházejí, a jiní odcházejí. Každý z nich se zde učí některému řemeslu, aby si v budoucnu mohl najít práci. Kluci zde mohou navštěvovat jednu ze šesti dílen. Stolaři se učí vyrábět nábytek a pracovat se dřevem, knihaři lisují sešity a knihy a krejčí se učí šít na šlapacích i elektrických strojích. Během prázdnin měli napilno, protože museli ušít stovky uniforem pro jinou salesiánskou školu.

Teprve před pár týdny v Sumanahalli nově otevřeli pekárnu, ze které nám občas dávali kluci ochutnat. Dále je zde dílna svářečů a nakonec také opravna motorek, kde se studenti učí rozebírat, opravovat a zase zpět skládat motocykly, skútry i jízdní kola. „Je to zde takový neustále otevřený kurz; někdo se učí rok a půl, jiný zde vydrží třeba jen dva týdny," řekl nám otec Cyriac, který je za Bosco Sumanahalli zodpovědný. Otec Cyriac se od ostatních Indů, které známe, dost odlišuje. Uvažuje mnohem evropštěji než jeho krajané - a nejspíš právě díky tomu jsme se s ním vcelku brzy skamarádili.

V blízkosti našeho centra má své sídlo i spousta dalších sociálních projektů - škola pro chudé, centrum pro lidi postižené AIDS, sirotčinec a také leprosárium. Proto jsme se moc nedivili, když jsme zjistili, že název čtvrti Su mana halli v sanskrtu znamená Vesnice lidí dobrých srdcí.

Mladí pánové milující pexeso

Kluci nás přivítali tak vřele, že jsme se tomu až divili. Hned se začali vyptávat, jak to vypadá u nás v České republice, co děláme v Deodurze, jak se nám líbí Indie... a přetahovali se, kdo s námi bude hrát carrom, populární indickou deskovou hru podobnou kulečníku. Bylo vidět, že s námi chtějí trávit čas. „Skoro každý z nich si prošel citovou deprivací," vysvětlil nám otec Cyriac. „Pocházejí z rozbitých rodin, někteří jsou sirotci, u jiných o rodičích ani nic nevíme." Kluci jsou vděční za každý projev náklonnosti. Někteří se k nám začali skoro okamžitě tulit a měli radost, když jsme je třeba jen pohladili nebo poplácali po zádech. „Všimli jste si také, že jsou ve srovnání s jinými dětmi menší?" upozornil nás otec. Oproti Deodurze skutečně kluci v Sumanahalli vypadali o několik let mladší, než kolik by odpovídalo jejich věku. Prý i za toto může citové strádání.

S otcem Cyriacem jsme se domluvili na našem každodenním programu. Někteří kluci mluvili docela dobře anglicky a většina ostatních uměla alespoň pár základních slovíček. Dohodli jsme se, že během těch několika týdnů, které jsme měli v Sumanahalli strávit, zkusíme kluky v angličtině trochu zlepšit. Angličtina má v Bangalore docela velký význam - člověk mluvící anglicky má větší šanci získat práci. Vytvořili jsme ze zájemců dvě skupinky a zahájili jsme hodiny konverzace - každý den půl hodiny ráno a půl hodiny večer. Už jsme s tím měli praxi z Deodurgy, a tak jsme program hodin ani nemuseli dlouho vymýšlet.

Indičtí kluci jsou stejně šikovní při rozebírání motorky jako u šicího stroje

S jazyky jsme bojovali i po odpoledních. Tři kluci se kromě svých oborů učili také do školy - chystali se na velkou souhrnnou zkoušku, kterou je v Indii potřeba složit na konci posledního ročníku základní školy. Začali jsme je doučovat, zejména matematiku. Učebnice však mají napsané v rodné kannadštině. Číslům jsme sice rozuměli, ale občas nám dalo docela zabrat vůbec zjistit, co se od nás chce. Po večerech jsme se kromě angličtiny snažili klukům zpestřovat program. Zpívali jsme u kytary, promítali jim fotky nebo s nimi hráli některou z her - hlavně carrom, ale také třeba pexeso. Osmnáctiletí kluci u něj bojovali o každý obrázek, jako by jim šlo o život.

Od pobytu v Sumanahalli jsme toho moc neočekávali - mysleli jsme, že se během těch čtyř týdnů do programu kluků ani pořádně nestihneme zapojit. Nakonec jsme byli docela překvapení, protože jsme toho na tak krátkou dobu zvládli poměrně dost.

Jak udělat z vlků beránky

Bosco Sumanahalli je součástí velkého salesiánského projektu starajícího se o kluky, kteří se z různých důvodů ocitli na ulici Bamjalore. Salesiáni mají svůj systém pomoci dobře propracovaný. Na několika místech města se nacházejí kontaktní centra a ulicemi chodí sociální pracovníci, kteří se snaží kluky oslovit. Hoši obvykle nejprve stráví pár nocí v takzvaném open shelteru, což je místo, kde mohou bezpečně přespat. Salesiáni se pak vždy pokusí spojit se s jejich rodinou, urovnat vztahy a přesvědčit chlapce k návratu. Pokud to není možné, kluci mohou zůstat v jednom ze salesiánských center. Ti mladší začnou chodit do školy, aby si dokončili vzdělání, starší dostanou možnost vyučit se v některém z praktických oborů - a právě k tomu slouží středisko Bosco Sumanahalli. Pokud se vše podaří, stanou se kluci finančně i sociálně nezávislými. Za posledních třicet let takto Salesiáni v Bangalore pomohli více než sedmi tisícům kluků.

(Pokračování příště.)

Z knihy: Sto dětí mi říká Brácho
MUDr. Marie a Ing. Karel Dvořákovi

On Defense of Religious Liberty

On June 24, 2012, Bishop Dominic Carmon gave a homily at St. Philip Neri Church in Metairie, Louisiana. With his permission we print an excerpt from that homily.

Today we celebrate the birthday of John the Baptist. He was the last prophet of Old Testament times and the first prophet of the New Testament. He was the bridge that linked the dead past with the living future. His vocation in life, his reason for being born was to prepare people for the coming of the Messiah, to move them by his preaching to leave their sins and embrace God's love.

Referring to Jesus, John the Baptist said, "He must increase, I must decrease." Those simple, direct words of Saint John the Baptist summarize the life of the Christian disciple. In all things, we want Jesus to increase, and we must decrease. In our *heart,* in our *prayer,* in our *family,* in our *work,* in our *study,* in our *leisure,* in our *entertainment* - may the Lord Jesus *increase.*

In our *common life* together as Americans, in our *civil society,* in our *politics* - may the Lord Jesus increase. When Jesus walked the earth, the king did not want to hear the voice of religious truth. He did not want to allow preachers the freedom to preach. John the Baptist refused to accede to the king's unjust demands. Because of his fidelity to his God-given mission, he was imprisoned and beheaded.

Jesus tells us that John the Baptist is the greatest of all born of woman (Matthew 11:11). Probably his greatest virtue was his *fortitude.* He was truly fearless in his preaching. He was martyred for speaking the truth about the king, and from him we have much to learn about fortitude in defense of our faith, and in defense of our freedoms.

Our first, most cherished liberty as Americans is religious freedom. It is the first freedom enumerated in the First Amendment. It is the foundation of all our freedoms, for if Americans are not free in their consciences, in their religious faith, in their corporal works of mercy, then all our freedoms are fragile. When the government commands us to do what God commands us *not* to do, the American heritage of freedom is imperiled. And the response of the Christian citizen, as we learned so vividly in the example of Dr. Martin Luther King, Jr., is to refuse to obey an *unjust* law.

Among the attacks on religious liberty, we include the mandate of the Department of Health and Human Services that all employers, including Catholic agencies, provide health insurance for contraception, sterilization and abortion-inducing drugs, which is a national assault on religious liberty without precedent in our history. On a state and local level, we are also concerned about laws that prohibit spiritual and charitable assistance by the Church to undocumented immigrants.

When the government says that we must do what our faith forbids us to do, or when it says we cannot do what our faith mandates us to do, then we too might be called to have the courage of John the Baptist to refuse those unjust orders.

...Our liberty is not something we have invented for ourselves. It is a gift given to us by God. As Catholics and Americans we insist on this recognition. We insist today as John the Baptist insisted before King Herod; we insist today as Peter and Paul insisted before the Emperor Nero; we insist today as Bishop John Fisher and Sir Thomas More insisted before King Henry VIII.

We pray then today, calling upon the intercession of Saint John the Baptist, for all branches and levels of government, that our religious liberties be kept intact. More urgent, though, we pray that all Christian disciples may have the fortitude to *stand up* for our faith and our freedom. In standing fast for our faith, in standing fast for our freedom, we know that we may have to suffer and to sacrifice. Like John the Baptist, may we be willing to decrease so Jesus can increase.

Parts of this sermon are from material from the USCCB
The Medjugorje Star 3/2012

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 40.00 USD, Canada letecky 40.00 USD, Cizina letecky 55.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

The Golden Metropolis in the Heart of Europe

Convent of Saint Agnes of Bohemia (Anežský klášter)

Much too close to the Vltava River on the northern edge of Old Town (Staré město) where the river meanders to the east, stands Prague's oldest surviving Gothic building, the convent of St. Agnes of Bohemia. It takes its name from Anežka, the youngest daughter of King Přemysl Otakar I., who escaped the prospects of an arranged marriage to some member of European royalty by becoming the founding abbess of the religious order of Poor Clares in 1234. Her correspondence with St. Clare, the childhood friend of St. Francis of Assissi and "Mother of the Clares", has been preserved. During her lifetime Agnes was revered for her humility and ascetism. She took her vows of poverty, chastity and obedience wery seriously, living on a diet of raw onions and fruit with long periods of fasting. In her lifetime she became an object of popular veneration which intensified after her death in 1282. She was soon beatified, but her canonization process was delayed for several centuries due to the inability of authorities to find and identify her earthly remains. There were several prophecies and much speculation that her canonization would take place just prior to some auspicious historical occasion. That event occurred on November 12, 1989, when Czech Catholics were invited to a solemn canonization Mass at Saint Peter's cathedral in Rome. Four days later the Velvet Revolution began in Prague. Was it a serendipitous or miraculous happening? Only the Lord knows.

The instituion founded by St. Agnes flourished partly because of the support of the royal treasury, coronations and sovereign burials taking place within its walls. There was a hospital on this site in the fourteenth century, called Institute of the Lay Brethern of Mercy (Ústav Milosrdných bratří). In 1420 the nuns were evicted by the Hussites who melted down its precious silver plates and used the convent as an arsenal.

In the middle of the sixteenth century the convent passed into the hands of the Dominicans who seemed to have devoted themselves to business interests by taking in lodgers, brewing beer on the premises and setting up a timber yard and glass manufacturing. The Poor Clares returned to the convent in 1626, only to see the building greatly damaged during the fire of 1689.

The convent and the surroundings area acquired a dubious reputation which it retained until modern times, long after the convent had been closed by the Habsburg Emperor Joseph II. in 1782. He turned it into a place where the poor people could live and set up their own workshops. The whole neighborhood remained a slum area until well into the twentieth century and its restoration finally began in the 1980's.

The High Gothic cloister of the convent of Clares was preserved in its original form from the mid-fourteenth century. The east wing abuts on the oldest parts, the chapter house and refectory dating from the time of Saint Agnes. The Church of the Holy Savior (Svatý Salvátor) is the best example of French-influenced early Gothic in Bohemia (1275-80) and has an interesting history. When Emperor Rudolf II. granted freedom of religion in a charter of 1609, the Lutherans of Prague called in the Swiss architect Johann Christofel from Graubünden, to build a church for them in which the pulpit (not the altar) would be the central feature. However, in 1620 the church was assigned to the Catholic order of St. Francis of Paula. The church reverted to the Protestants after Empeor Joseph II. 's promulgation of the Edict of Tolerance in 1781. Since 1918 it has been the principal church of the Bohemian Brethren, a denomination formed by adherents of the Augsburg and Helvetian confessions.

Convent of Saint Agnes is no longer a monastic instituion. It now functions as the National Gallery containing mainly medieval art collection, in particular the art that flourished under the patronage of Emperor Charles IV. The exhibition is arranged chronologically, starting with a remarkable silver casket from 1360 used to hold the skull of Saint Ludmila. The convent's collection includes works by three important painters: the Master of Vyšší Brod, the Master of Třeboň and the Master Theodoric whose many works are also found at the castle of Karlštejn. The church of St. Francis was adapted during reconstruction for use as a concert hall which is a great favorite with chamber music lovers. It is notable for a sculpture entitled Music, by Josef Václav Myslbek, which originally stood in the foyer of the National Theater.

It is quite difficult to get an overall sense of the convent's layout by just wandering around, but there is a fine view of the complex as a whole from the heights of the Letná Plain on the far side of the Vltava. From there one is able to appreciate the convent's low-lying location by the river that made it so extremely vulnerable to the terrible flood of 2002. One of the worst affected victims of that natural disaster, the Convent of Saint Agnes, is still recovering.

Tony Jandáček

Photo on back page:
Convent of Saint Agnes of Bohemia - the Church of the Holy Savior

